

Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №48 (73) БЕРЕЗЕНЬ - КВІТЕНЬ 2012 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
"ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ"

<http://vmvpu.vn.ua>

Всеукраїнська практична конференція навчально-тренувальних фірм

"Україна! - віддано, ніжно, довірливо промовляємо ми... Україна! - ласкаво, гордо - в дитинстві й із сивиною на скронях. У кожного вона своя: маленька й велика, далека й близька... Кожен по-своєму любить свою Батьківщину - свою маленьку й велику Україну.

Український народ, народ України... Як нероздільно злились ці поняття в розумінні всього людства. Може так це тому, що любов до своєї Батьківщини в українця впродовж всіх віків незмінна в головному: в умінні любити, в умінні берегти...

Пройде навчання, а Ви - молоде покоління, набирайте сили і знань, адже вам доведеться взяти на себе всю відповідальність за майбутню долю України..."

26 квітня 2012 року на базі ДПТНЗ "Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище" відбулась Всеукраїнська практична конференція мережі навчально-тренувальних фірм Асоціації "Централь" за темою "Науково-практичний підхід до вирішення проблем організації діяльності суб'єктів підприємництва в сучасних ринкових умовах".

Розбудова незалежної української держави потребує у підростаючого покоління знань сучасного рівня - громадян XXI століття, століття великих змін, які щоденно переконують, що освіта і культура повинні стати пріоритетними у житті суспільства. Тому високопрофесійний фахівець повинен не лише добре знати свою справу, але й бути гуманною, інтелігентною, моральною людиною.

Саме з метою залучення молодших спеціалістів до наукової роботи, стало звичним щороку проводити учнівські наукові конференції. Завдяки таким заходам майбутній спеціаліст здобуває досвід самостійної роботи з науковою літературою, опрацювання та аналізу різних статей, вчиться робити на зібраному матеріалі власні висновки.

Для оголошення початку роботи конференції із вступним словом виступив директор ДПТНЗ "ВМВПУ" Дмитрик Олександр Дмитрович, який зазначив важливість та необхідність залучення молоді до наукової діяльності в сучасних ринкових умовах, де інновації стають ключовим чинником розвитку, а також представив запрошених гостей.

У роботі конференції взяли участь: заступник начальника управління освіти і науки ВОДА Бачинський В.Г., виконавчий директор УНЦ НТФ "Централь" Бондарев М.М., заступник директора з наукової роботи інституту магістратури, аспірантури, докторантури, кандидат педагогічних

наук, доцент ВДПУ ім. М.Коцюбинського Шевченко Л.С., кандидат педагогічних наук, старший викладач кафедри "Інноваційних та інформаційних технологій в освіті" ВДПУ ім. М. Коцюбинського Кізім С.С., начальник кредитного відділу АТ "ІМЕКСБАНК" Мішагін О.О., директор малого приватного підприємства "Панда" Ушаков Г.Г., начальник відділу активної підтримки безробітних Ленінського центру зайнятості Бродовська Т.В..

Для створення сприятливої та дружньої атмосфери відкриття Всеукраїнської практичної конференції розпочалось з відомої композиції Мирослава Скорика "Свіча", яку виконав скрипаль Вінницької обласної філармонії Постніков Богдан.

Метою Всеукраїнської практичної конференції було удосконалення та опанування учнями та студентами навчальної практики в мережі навчально-тренувальних фірм, а також залучення їх до науково-практичної діяльності.

Учасниками конференції були учні професійно-технічних та студенти вищих навчальних закладів різних міст України, зокрема: Вінниці, Донецька, Івано-Франківська, Ізмаїла, Іллічівська, Києва, Луцька, Львова, Хмельницького, Черкас, Чернігова. Усі вони працювали за секціями:

1. Інноваційні підходи в організації вітчизняної комерційної діяльності.
2. Фінансова підтримка українського бізнесу: проблеми та перспективи.
3. Маркетингові форми та засади інтенсифікації підприємництва.
4. Тенденції розвитку української інтернет-торгівлі.
5. Комунікативна політика сучасного вітчизняного ринку.

Під час роботи конференції учасники зазначених секції обґрунтували національні інноваційні пріоритети, дійові механізми залучення й ефективного використання інновацій, а також висвітлили основні аспекти інноваційних підходів в організації комерційної діяльності, які в сучасних умовах господарювання стають ключовим чинником розвитку для більшості підприємств. Акцентували на нагальній потребі розбудови ринково-орієнтованої господарської системи та розвитку досконалих конкурентних відносин між її суб'єктами в Україні.

Проблеми, пов'язані з розвитком ринкової економічної системи в Україні, вимагають активного формування ринку праці і забезпечення високого рівня зайнятості економічно активної частини населення, а особливо молоді. Забезпечення задовільного рівня зайнятості молоді на сьогодні виступає одним із пріоритетних завдань розвитку держави.

Із досвідом формування компетентності майбутніх спеціалістів в умовах використання сучасних технологій, а також з метою залучення молодших спеціалістів до наукової роботи, виступила заступник директора з наукової роботи ВДПУ ім. М. Коцюбинського Шевченко Людмила Станіславівна.

Для підведення підсумків та вручення сертифікатів про участь у Всеукраїнській практичній конференції НТФ було надано слово виконавчому директору УНЦ НТФ "Централь" Бондареву Миколі Миколайовичу.

Гавриш Н.Л., Петрова В.О.

ЕНЕРГОСПОЖИВАННЯ. ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ - 2012

Де ми черпаємо інформацію про сучасний стан будь-чого? Раніше це були книги, зустрічі. Потім почали виходити газети, спочатку щотижня, згодом щодня. Але світ не стоїть на місці - зараз існує мережа Internet - але не все можна і там побачити або прочитати, адже багатьом людям необхідно побачити на власні очі, дотор-

кнутися до нового, небаченого... Для цього існують виставки.

В місті Вінниця є багато місць, де проводяться різноманітні заходи, але найбільше їх можна побачити в Експоцентрі Вінницької торгово-промислової палати, яка розташована по вулиці Соборна, 68. Щотижня там відбуваються заходи певної тематики.

З 14 березня 2012 по 16 березня 2012 року в Експоцентрі Вінницької торгово-промислової палати проводилась виставка "Енергоспоживання. Енергозбереження - 2012". Тематика виставки була різноманітна: тут можна було зустріти та побачити технології та обладнання водо-, тепло-та електроспоживання; системи вентиляції та кондиціонування; системи пожежогасіння, сигналізації; освітлення; сантехніку; вимірювальні прилади; інструмент; послуги з проектування, будівництва, реконструкції та експлуатації інженерних мереж; спеціалізовані видання; енергоефективні та ресурсозберігаючі технології та обладнання; автономні та альтернативні джерела теплової та електричної енергії; прилади і системи обліку теплової та електричної енергії, води; сучасні теплоізоляційні матеріали.

16 березня 2012 року учні групи №13 на чолі з класним керівником Капітанчук В.О. та майстром в/н Гнатюк О.М. відвідали цю виставку з

метою підвищення рівня інформованості про сучасні енергозберігаючі технології.

Атмосфера виставки була насичена новинками. Куди не кинеш оком - всюди нові технології, обладнання, матеріали. Поспілкувавшись з представниками різних фірм, ми вияснили, що наш навчальний заклад ДПТНЗ "ВМВПУ" (колишнє училище №4) відомий їм, адже деякі з них закінчили саме його.

На виставці було представлено багато сучасного обладнання, матеріалів, інструментів та багато іншого, з чим люди зустрічаються щодня, але, на превеликий жаль, в зв'язку з деякими причинами (матеріальними, фінансовими, духовними), ми не завжди маємо змогу застосовувати новинки. Адже щороку, так навіть майже чи не щодня з'являються нові розробки, методи, засоби...

Економія різноманітна, адже не лише енергозберігаючі технології сприяють економії енергії тепла, світла і води, але й все, що знаходиться навколо нас, що використовує людина в побуті, де живе, а найголовніше - відношення людини до навколишнього середовища, про її мрії на майбутнє та сьогодення - все це сприяє економії не лише ресурсів природи, але й людських ресурсів, її духовних цінностей.

Майстер в/н Гнатюк О.М.

У ВЕСНЯНИЙ ДЕНЬ ВМВПУ ВІТАЛО ЕЛІТУ

У весняний день ВМВПУ вітало XXV Всеукраїнську олімпіаду з інформатики.

З 24 по 28 березня 2012 року в м. Вінниця проходив III етап ювілейної XXV Всеукраїнську учнівську олімпіаду з інформатики для школярів. Змагання приймало наше училище, в якому учасники писали роботи. В суботу 24.03.12 р. о 16⁰⁰ відбувся пробний тур, в неділю 25.03.12 р. - I-й тур, а у вівторок 27.03.12 р. - II тур. Під час підготовки була проведена велика кропітка робота адміністрацією та працівниками училища. Були підготовлені 137 робочі місця в 13 майстернях та лабораторіях. Всі комп'ютери були однаково налагоджені та забезпечені програмами: Pascal, C++, система програмування Free Pascal 2.0, GCC 4.2, Turbo elphi Explorer, Visual C++ 2008 Express. Згідно з вимогами оргкомітету всі комп'ютери повинні були бути в мережі та забезпечені інтернетом.

Учасникам заборонялось використовувати системні ресурси, сторонні файли та бібліотеки, які не передбачені завданням. Дана вимога стосувалась всіх доступних середовищ програмування, в тому числі Visual Studio, elphi, Turbo elphi Explorer тощо.

На час проведення турів олімпіади була забезпечена неможливість взаємодії учасників олімпіади з використанням мережних технологій, в тому числі і бездротових.

Коли відбувся пробний тур, у організаторів виникли певні вимоги щодо ізоляції кожного учасника для забезпечення конфіденційності інформації. Тому з посмішкою згадується наше училище в суботу ввечері о 20 годині, коли всі ми мобілізувалися для виконання цих вимог. Працювали до 23 години. Під час проведення цього заходу наші майстри виробничого навчання та викладачі підтвердили велику працездатність та відповідальність. Показали всій Україні, що Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище здатне провести захід на самому високому рівні, підтвердити імідж флагмана Профтехосвіти.

В олімпіаді взяли участь 210 осіб - 136 учнів, 34 керівники команд, 20 членів журі та 20 членів оргкомітету з 27 областей України та АР Крим (всього 28 команд). Найчисельніше представництво - по 13 учасників - мали команди Кіровоградської області та Українського фізико-математичного ліцею. Нагороди здобули близько 30 % учасників окремо в паралелях 11, 10 і 9-го класів. На відбірково-тренувальні збори до міжнародної олімпіади потрапили 9 учасників, що показали найкращі результати у загальному заліку, із них п'ять одинадцятикласників, три десятикласники й восьмикласник.

Цього року Всеукраїнську олімпіаду з інформатики проводили за новим регламентом: під час туру учасник мав змогу надіслати своє розв'язання на перевірку і в режимі

реального часу побачити свій результат. Якщо програма-розв'язок набирала не 100 % балів або давала не такий результат, що задовольняв би учасника, він міг змінити розв'язок і надіслати його ще раз. Загальна кількість спроб, які дозволялося зробити учаснику протягом п'ятигодинного туру для всіх чотирьох задач - 60.

Переможцями стали учні Кіровоградської, Львівської, Донецької, Харківської областей. З Вінницької області учень 10 класу Чайка Богдан зайняв III місце, 9 класу Котуць Ростислав - II місце. Основна мета цих змагань було увійти у 9 учасників відбірково-тренувальні збори до міжнародної олімпіади.

І віритись в те, що ці діти прославлять Україну, стануть елітою, яка буде творити майбутнє у розвитку найголовніших і найперспективніших галузей інформаційних технологій, які так необхідні для нашої країни.

Учні нашого училища долають висоти на обласних та Всеукраїнських олімпіадах з інформаційних технологій, що також є великим показником. Ці змагання проходили серед школярів шкіл. Хочеться по-мріяти, що в майбутньому і учні нашого училища зацікавляться програмуванням. А так як багато з них стануть студентами Політехнічного університету, будемо чекати результатів.

Історична довідка:

Міжнародна олімпіада з інфор-

матики (англ. International lympiad in Informatics, I I) - щорічне змагання з інформатики серед школярів. I I вперше була проведена в 1989 році.

Змагання триває два дні, учасникам пропонується вирішити й запрограмувати алгоритмічні завдання. Учасники змагаються індивідуально, і від кожної країни може бути не більше чотирьох учасників. Учасники зазвичай вибираються за результатами національних змагань. Представники від України традиційно визначаються за результатами навчально-тренувальних зборів, на які запрошуються школярі, що продемонстрували високі результати на Всеукраїнській олімпіаді з інформатики.

- В 1992 році міжнародна олімпіада відбулася у Німеччині, Бонн (166 учасники з 51 команди і Україна здобула 1 срібло, 3 бронзи).

- В 2009 році XXI міжнародна олімпіада відбулася у Болгарії, Пловдив (301 учасник з 85 команд і Україна здобула 1 золото, 1 срібло, 2 бронзи).

- В 2010 році XXII - Канада, Ватерлоо (300 учасників з 84 команд, 1 срібло, 2 бронзи).

- У 2011 році XXIII - Таїланд, Паттайя (307 учасники з 80 команд, 1 срібло, 2 бронзи).

- У 2012 році міжнародна олімпіада відбудеться в Італії, Мілан.

Бажаємо переможцям подальших успіхів у навчанні!

Сивак О.І., майстер в/н

АТИ - БАТИ, МАЙЖЕ МИ СОЛДАТИ!..

Військова техніка, зброя, люди в формі, прибрані та охайні стежки і навіть дух дисципліни панував у повітрі - все це ми побачили, переступивши за ворота військової частини А2656.

29 лютого учні групи №10 відвідали військову частину № А 2656 полку зв'язку міста Вінниці. Зустріч з офіцерами та військовослужбовцями допоміг організувати батько учня нашої групи Цопи Максима.

Учнів зустріли, як давніх друзів. У військовій частині їх ознайомили з історією та бойовим шляхом частини, потім були показані зразки зброї та військової техніки, учні побували майже у всіх житлово-побутових приміщеннях, ознайомились із історією військової частини, відвідали кімнату бойової слави та спробували себе у ролі солдатів.

Розповідає учень групи №10 Ковальчук Женья:

"Ще зранку того дня ми не підозрювали про те, що вдень ми пірнемо у справжнє військове життя та спробуємо себе у ролі солдатів. На уроці захисту Вітчизни, наш викладач, підполковник Тимошенко нагадав, що ми після уроків ідемо в військову частину, у мене навіть дух перехопило, я вперше побачу армію, хоча б одним оком. Як говорить викладач Захисту Вітчизни: "Краще раз побачити, ніж сто раз почути".

Коли ми прийшли в частину, я подивився на нашу групу: дехто залишився, а дехто пішов додому, бо казав: «Навіщо мені ця військова частина, там погано». А мені навпаки дуже сподобалось, ще й як сподобалось. Я ще з дитинства хотів вступити до повітряної десантної дивізії, бо мій батько служив в десанті і дядько теж.

Тато та дядько розповідали, як вони служили в десанті, стріляли з автоматів, стрибали з парашутом, з ними проводились навчання на військових машинах, танках.

Коли ми прийшли в військову частину, нами почав командувати сержант - Муравський Андрій Валерійович. Він вишикував нас у дві колони. Сержант провів нас у музей військової частини і там нас зустрів старший прапорщик Кирницький Віталій Анатолійович, який провів нас в актовий зал, а потім і в музей, і розповівши нам історію виникнення своєї частини. Розповідь була захоплююча і цікава".

Із історії частини:

27 червня 2011 виповнилось 70 років з дня формування частини. Історія частини бере свій початок з далеких і героїчних часів Великої Вітчизняної війни, коли 23 червня 1941 року на базі 17-го вузла зв'язку Київського Особливого Військового округу почалось формування 65-ї окремої роти зв'язку Південно-Західного фронт.

27 червня 1941 року за наказом

начальника зв'язку ВПС Південно-Західного фронту підполковника Рубцова на бойове чергування заступила перша зміна телеграфістів 65-ї окремої роти зв'язку. Згодом рота була переформована в 65-й окремий батальйон зв'язку.

Зі здобуттям незалежності України особовий склад полку продовжив славні бойові традиції воїнів-зв'язківців попередніх поколінь.

Починаючи з 1992 року, особовий склад полку бере активну участь практично в усіх оперативно-стратегічних та командно-штабних навчаннях, які проводилися в ЗС України, це: "Південний редут", "Небесний грім", "Реакція", "Чисте небо-2006", "Артерія-2007", "Рішуча дія-2008" та інші.

За підсумками виконання завдань бойової підготовки, заходів зі зміцнення військової дисципліни, підтримання статутного порядку у 2008 та 2009 навчальних роках військова частина А2656 була визнана кращою серед військових частин зв'язку ПС ЗС України та нагороджена перехідним вимпелом.

У військовій частині служив легендарний льотчик-винищувач Герой Радянського Союзу Григорій Герман, який став почесним солдатом авіаційного полку ВПС України.

Згідно з наказом Міністра оборони України генерала армії України Олександра Кузьмука Герой Радянського Союзу гвардії полковник у відставці Григорій Герман зарахований почесним солдатом в одну з військових частин ВПС України. У прес-службі Міністерства Оборони повідомили, що цим відзначено особистий внесок легендарного льотчика-винищувача у справу захисту Батьківщини від фашистських загарбників, мужність і героїзм, проявлені в роки Великої Вітчизняної війни.

Григорій Іванович Герман народився 25 лютого 1917 року в Житомирі. У 1936 році він вступив до Вінницького аероклубу і після закінчення став курсантом Одеської винищувальної військової школи.

У 1940 році лейтенант Григорій Герман став військовим льотчиком і отримав призначення в 126-й винищувальний полк, який дислокувався в м. Більськ. За роки Великої Вітчизняної війни здійснив 209 бойових вильотів, в 37 повітряних боях збив 16 літаків супротивника. Нагороджений орденом Леніна, Золотою Зіркою Героя Радянського Союзу, двома орденами Червоного Прапора, орденом Олександра Невського і багатьма медалями. Честь і славу Григорія Германа у частині вшановують, залишивши пам'яткою його ліжко із нагородами і огордивши червоною стрічкою.

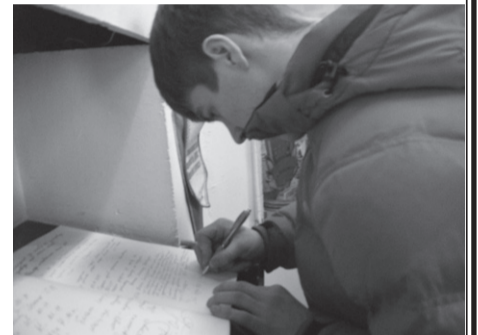
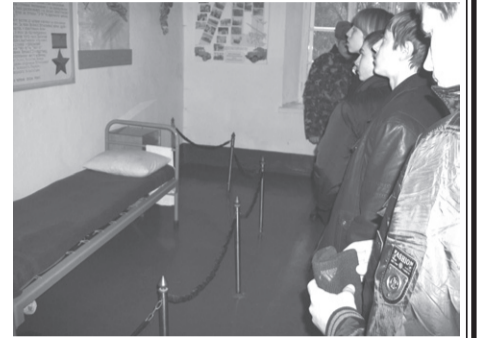

Розповідає учень групи №10 Тарас Алексеєнко :

"Після музею нас повели стройовим кроком на майданчик в Вартове містечко. Там ми побачили, як проводять зміну вартові, як готують та перевіряють зброю до варти. Далі ми ходили в солдатську їдальню, до речі, там непогано готують. Ми пішли в казарму побачити, як проводять службу солдати, як вони живуть, що роблять у вільний час. В казармі екскурсію нам проводили капітан Рижко Віктор Іванович і старший лейтенант Штилик Назар Леонідович. Вони розповідали та демонстрували, як використовується захисний костюм і як досить не просто в ньому знаходитись. Нам показали, як зібрати та розібрати автомат АК-47, до речі, один з наших одногрупників зумів також зібрати автомат. Потім розповіли про вміст речового мішка кожного солдата, що там знаходиться і для чого. Ми марширували по доріжках військової частини і уявляли себе солдатами. Проїшлися і по майданчику для відпрацювання стройової підготовки солдат.

На цьому наша екскурсія закінчилась. Ми щиро дякували командуванню та військовослужбовцям за цікаві та змістовні заняття, організацію та гарний прийом. На завершення побажали їм успіхів у бойовій підготовці і написали відгук у велику книгу військової частини".

**Майстер в/н
Лукашенко М.М.
та учні групи №10**

ЖИВУ У ТАНЦІ

Танець? Що це? І з чим його їдять? Існує багато міркувань, адже для кожного танцівника це щось індивідуальне та особисте, але в будь-якому випадку, в першу чергу, це життя, це рух!

Коли ми якимось чином потрапляємо в таку атмосферу - атмосферу танцю, звичайно, ми приходимо з різними думками та з різними цілями, такими як: схуднути, поспілкуватися, щоб просто не сидіти вдома. Але в процесі тренування ми не звертаємо велику увагу на те, що в такому колі людей, з однаковими інтересами, ми стаємо інакшими!

В першу чергу, це проявляється в тому, що ми протягом цілого дня не можемо дочекатися тренування, адже для нас це місце стає особливим, це наш світ, де ми можемо бути собою, де нас не осудять, а зрозуміють, при помилках допоможуть виконати той чи інший рух правильно. Це ніби домівка, де кожен відчуває своє місце. Люди, що нас оточують, стають для нас ніби другою сім'єю! Кажуть, що рідних не обирають, а нам пощастило! Ми стаємо більш позитивнішими, менше переймаємося через наші проблеми, ми у танці висловлюємо все, а найголовніше це

почуття... чи це гнів, чи це радість, кохання, переживання, чи це самотність... Тут ми можемо бути тими, якими ми є насправді! Тут ми можемо передати глядачеві все! Взагалі, танець може багато розповісти про людину, те, як вона розвивається, вчить нові рухи.. Танець - відображення людської душі!

Коли танцівники відпочивають - це ніби вистава для простих людей. Інколи вважають, що це просто некеровані дітлахи, але танець - це тяжка праця і лише на вигляд це просто. Стаючи на танцпол, ти береш відповідальність, в першу чергу, за себе, а якщо з партнером, то і за нього. Ти крутишся, втрачаєш рівновагу, стаєш... треба дуже добре знати своє тіло і знаходити свій внутрішній горизонт... Тут море позитиву, радості.. емоції просто переповнюють! Все відбувається на такій легкості, імпровізації...

Коли ж ми виходимо на сцену, це щось інше! Спочатку це щось таке не зрозуміле - адреналін зашкалює, емоції переповнюють.. а потім ти ловиш себе на думці "розслабся і насолоджуйся!" Ці секунди ніби в уповільненій зйомці, ти розумієш, що контролюєш кожен рух, але в

той самий момент раз - і вже кінець! Навіть не зрозумів, як закінчився танець! Поклон, аплодисменти і ти заходиш за куліси з таким відчуттям, що цього було мало і хочеться ще. Ти відчуваєш, як ти віддався на всі сто відсотків, але в той самий момент ти отримав в декілька раз більше від глядачів! Ти намагаєшся згадати, як все пройшло, а в пам'яті тільки уривки: погляди глядачів та ті моменти, де ти мав правильно виконати той чи інший рух і ти свідомо та контролюючи це зробив і все. Коли ми на сцені, ми щось більше ніж будь коли та будь де! Тому ж танцюй, рухайся, живи та насолоджуйся кожним моментом життя! Адже життя занадто коротке, щоб просто проіснувати в гонитві за чимось недосяжним!

Прядун В.С., майстер в/н

**Третій ангел просурмив, і впа-
ла з неба Велика зірка, яка немов
світильник, і потрапила на третю
частину рік і на джерела вод. Ім'я
сеї зірки "полин", і третя частина вод
зробилась полином і багато людей
померли від вод, тому що вони ста-
ли гіркими.**

"Одкровення Св. Івана Богославного"

"Чорнобиль" українською мовою - полин звичайний. Вже за декілька днів після аварії пішов поголос по таємний зв'язок між Апокаліпсисом і вибухом четвертого енергоблоку.

Весною 1986 року назва невеличкого провінційного містечка Чорнобиль, що на півночі України, стала відома цілому світі. Тут сталася страшна трагедія, яка забрала життя багатьох і ще буде забирати протягом багатьох років. Навряд чи коли-небудь ми до кінця спокутуємо свої гріхи...

Вибух на четвертому енергоблоці Чорнобильської АЕС стався о 1 годині 23 хвилині 48 секунд. "Будівлі реактора практично не було. З труби виривався стовп чорно-зеленого вогню-аж гудів", - згадує очевидець. Пожежники Володимир Правик, Володимир Тищура, Микола Титенюк, Микола Ващук, Василь Ігнатенко, Віктор Кибенюк віддали своє життя, щоб вогонь не перекинувся на сусідні блоки станції. Неможливо уявити, щоб було б, не зроби вони тієї ночі все, навіть неможливе. Але не могли вони тоді знати, яка невидима страшна, безжалісна небезпека разом із вогнем видерлася назовні. Їм було ніколи думати про цю небезпеку, вони рятували атомну станцію, рятували Прип'ять, Чорнобиль, всіх нас. Потужність радіації була такою, що прилади зашалювали.

А цього часу країна безтурботно готувалася до святкування Першотравня. Засоби масової інформації заспокоїливо "присипляли", що нічого страшного не сталося, хоча вже 26 квітня почалась евакуація жителів міста енергетиків - Прип'ять. На дезактивацію території було кинуте військові частини, через районні військкомати йшов неоголошений набір резервістів. Усіх цих людей направляли в самісіньке пекло, нічого не пояснивши і не надавши елементарних засобів індивідуального захисту, - потрібно було терміново

Гіркий полин Чорнобиля

локалізувати джерело радіації. І нікого не турбувало, що мине небагато часу, і тисячі, тисячі ліквідаторів - здорових молодих людей - почнуть хворіти та помирати.

Чорнобиль і досі дає про себе знати. Радіоактивне забруднення величезних територій, рік і озер, міст та сіл - це лише частина трагедії. Головним на Землі лишається людське життя, і саме воно опинилося під загрозою. У дорослих частота ракових захворювань підвищилась у два - три рази, у дітей - в десятки разів. Відбувається послаблення імунної системи, змінюється склад крові, генетичний код. Особливо страшно це відбулося на дітях - скільки мутації, неймовірних захворювань, численних порушень функцій організму...

А решта саркофагів і досі стоять - стоять страшними пам'ятником людського горя. Чорнобиль назавжди залишиться в наших душах чорною, страшною безоднею.

**О люде мій бідний, моя
ти родину,
Брати мої вбогі, закуті в
кайдани!
Палають страшні, неза-
гойні рани
На лоні у тебе, моя Ук-
раїно!**

Вслухайтесь в ці рядки! Вдумайтесь в них - і здійміться на крилах сумних пісень, щоб поглянути на страшні незагойні виразки і струпи радіації на рідній землі. І скажіть разом із Лесею Українкою:

"Жити хочу! - Бути жити!"

Ми, покоління 90-х, знаємо про Чорнобиль, як про трагічну сторінку історії нашої країни, нашого народу, з розповідями очевидців, в серцях яких і донині живе біль пережитого. Для мене особисто трагедія Чорнобиля пов'язана з іменем мого дядька, Івана Миколайовича, який поділився зі мною своїми спогадами про пережите.

- У січні 1987 року я вперше не лише побачив Чорнобиль, але й реально відчув його - згадує Іван Ми-

колайович. Спочатку страшенно дерло в горлі, здавалося, що його затискають гвинтиками. Тоді ми не знали найголовнішого - як надмірна радіація відбирає силу й здоров'я у людей, не залишаючи права вибору... Тільки з часом усвідомив слова батька покійного Віктора Кібенка (пожежника першої шеренги), який навідуючись до частини, постійно просив нас, щоб ми береглися. Те що, радіація не має ні смаку, ні кольору, ні запаху, притупляло почуття небезпеки. Серед тих, хто розділив зі мною цю небезпечну роботу (я працював водієм), дехто вже відійшов у вічність... Якою була реальна доза опромінення, не знав ніхто. Після закінчення роботи нам видавалося посвідчення, де вказувалася доза опромінення. У всіх, хто тоді проходив службу фіксувався один і той показник - 0,4 бера. Реально ж вони були на порядок більше встановленої норми. Пройшло приблизно півмісяця моєї першої вахти, коли при нагоді попросив дозиметриста поміряти, чим "дихають" наші нехитрі кімнатні речі. Біля дверей стрілка апарату зупинилася на позначці 2000 гамма-випромінення. Довелось негайно їх міняти.

Робочий день тривав з восьмої ранку до сьомої вечора. Виїздив було багато, люди страшенно стомлювалися, напевно не так від вогню, як від отриманого опромінення. Ввечері приходили додому і буквально валились з ніг.

Лише там, у "зоні", я сповна осмислив дії і роль пожежників, які рятували нашу землю першої катастрофічної ночі. Після їхнього подвигу ми просто не мали права працювати упівсилі. Весна запам'яталася великими пожежами, що розповсюджувалися на десятки кілометрів сухотрав'я. Горіли гектари болотистих торфовищ, у вогняний полон потрапляли лісові масиви й житлові будинки. За день було по 15-20 виїздів. На річці Прип'ять - багато островів. На більших з них раніше жили люди, а менші використовувалися під сінокоси. Загоряння на них суттєво впливали на підвищення радіоактивного

фону і їх треба було гасити. Для цього ми використовувалися "хлопушки".

- "Хлопушка" - це щось на зразок збільшеної у розмірах "мухобойки". Вертоліт сідав і ним прибивали вогонь. Умови праці невимовно тяжкі - тепло, а тут ще полум'я, ядучий дим, високий рівень радіації. Марлевою пов'язкою для захисту вистачало ненадовго. Потім її просто знімали, щоб не утруднювала дихання. Отак, одягнені у звичайнісіньке "хебе", без будь-яких інших засобів захисту приборкували вогняну стихію... Увесь жах Чорнобиля відчувся, напевно тоді, коли довелося пролітати над самісінькою горловиною зруйнованого четвертого реактора. А потім очі зупинилися на жовтогарячій смугі завдовжки 100-150 метрів серед лісового масиву, що прямувала в бік сусідньої Білорусі. Це були сосни, які від отриманої дози зелене вбрання змінили на руде.

Незважаючи на виняткову пильність та найсуворіші профілактичні заходи, вогонь продовжував свою сумну статистику не лише в зоні, але й на самій атомній станції.

- Пригадую, коли моє перебування на Чорнобилі вже закінчилось, і ми разом з бригадою чекали на відправлення за межі зони, нас раптом разом з усіма іншими підняли по тривозі - на одному з реакторів загорівся кабельний тунель. Усі пожежники негайно виїхали туди. Доїхали до самої станції і ми, на наше щастя, на той момент, ті караули, які першими прибули на місце пожежі, вже приборкали її. І ми повернулися звідти без зайвої дози опромінення, - спогади перериваються хвилиним мовчанням... - Усі пожежі там були надзвичайними, бо вогонь і дим у 30-кілометровій зоні несли загрозу виняткову.

Коли Іван Миколайович повернувся в обійми рідних - дружини - сліз не стримував... Але то були сльози, за які не соромно навіть справжнім чоловікам.

**Міченко Анна,
учениця групи №20**

Біль Чорнобиля

Вітчизни -матері сини.

Людське життя, мов цвіт черешні,

Осипалось... не з їх вини!

Уже давно віддзвеніли чорнобильські дзвони, а чорний день Чорнобильської трагедії продовжує хвилювати людей: і тих, кого він зачепив своїм недобрим крилом, і тих, хто пізніше народився далеко від покривдженої землі.

Люди покидали рідні домівки, ніхто тоді ще не думав, що назавжди. Дехто намагався повернутися, та зустрічав на своєму шляху колючий дріт.

Це дуже боляче - жити в батьківській хаті за колючим дротом і бачити, як спустошується, поступово вмирає твоя найрідніша батьківщина. Але ще важче знати, що на твоїй з діда-прадіда землі не можна жити.

**Чорнобиль...
Мертва зона...**

Сьогодні ці слова гірким болем відлунюються в наших серцях. Заростають деревами, кущами, травною опромінені села, вони порожні, мертві.

Поступово, тихо руйнуються, зникають цінності поліської давнини.

Проходять роки після аварії на Чорнобильській АЕС, але біль не вщухає.

Тривога не полишає людей, пов'язаних скорботним часом ядерного вибуху.

26 квітня 1986 року. Ту мирну весняну ніч на берегах Прип'яті люди ніколи не забудуть. Вона була такою тихою, такою теплою і ласкавою. Саме в цю ніч почався відлік часу далеко не мирний, а бойовий і аварійний.

У пам'яті українського народу - це день чорнобильського лиха, болю, суму, пересторог, забути його чи викреслити із пам'яті нації - неможливо.

Ще скільки часу буде потрібно, щоб реально осмислити те, що трапилося.

А смерть уже відкрила свій чорний рахунок і забрала найкращих.

Людство дізнається їхні імена згодом.

У цю квітневу ніч не було часу дошукуватися причин вибуху, шукати винних. Це зроблять згодом, а

тоді треба було будь-що ліквідувати наслідки аварії. Наш народ уперше зустрівся з такою грізною силою, як безконтрольна ядерна енергія.

За покликом рідної землі на захист свого народу першими до палаючого реактора за тривогою прибули пожежники на чолі з начальником варті В.Правиком.

Молодці хлопці, які героїчно, справді-таки - героїчно і самоза-

ЧЕРНОБІЛЬСЬКА ТРАГЕДІЯ - БІЛЬ УКРАЇНИ

Минуло 26 років, а чорний день Чорнобильської трагедії продовжує хвилювати людей: і тих, кого він зачепив своїм недобрим крилом, і тих, хто пізніше народився далеко від покривдженої землі. Цей день не минув безслідно, він розплодив по світу багато трагедій; він буде завжди об'єднувати всіх одним спогадом, однією печаллю, однією надією.

Уже давно віддзвеніли чорнобильські дзвони, а ми все ще пам'ятаємо тих, хто пішов у вогонь, - вони увійшли у стогін і душу, болем зчорнену до дна:

постраждалих від катастрофи та її наслідків. Це майже 10 відсотків території, що зазнала прямого радіаційного ураження. Це 160 тисяч людей із 129 населених пунктів, яким довелося залишити рідні домівки.

Про бійців, які несуть на собі карб Чорнобильського лиха, завжди дбають і пам'ятають. Адже з 289 перших вогнеборців, які пройшли горнило ЧАЕС, нині залишились працювати тільки декілька.

Людству відомі прізвища всіх героїв-пожежників, які першими стали до бою з непокірним реактором. Серед них і прізвище Володимира

Правика. Кілька років тому вийшла книга "Я писатиму тобі щодня" - це 800 листів, які Володя відіслав своїй Надії за 4 роки і 4 місяці їхнього кохання. Ось один із них: "Живу я добре. Поселили нас у клініці для огляду. Тут усі, хто був тоді там. Так що мені весело, адже весь караул тут при мені. Ходимо, гуляємо, милуємося вечірньою Москвою. Одне погано, що милуватися приходиться через вікно. І це триватиме, мабуть, місяців півтора-два. На жаль, тут такі закони: доки все не обстежать, не випишуть. Надійко, живи у батьків у Городищі. Я приїду прямо туди. Та ще хай моя дорога теща підшукає мені роботу, щоб я міг перевестися. Надійко, ти читаєш мого листа і плачеш. Не треба, витри слізки, все обійшлося добре, ми ще проживемо до ста літ, і донечка наша ненаглядна тебе переросте разів у три".

Скільки треба мужності, людяності, любові, щоб так спокійно висловити своє останнє слово прощання. Це лише один приклад змарнованого життя. А скільки їх було?

Пам'ять... Саме вона є рушієм еволюційного поступу в майбутнє й оберегом найвищих загальнолюдських цінностей. І якщо весь народ пам'ятатиме свою історію, він заслуговує на повагу, він вартий того, щоб дивитися у майбутнє. Внаслідок Чорнобильської катастрофи радіаційного забруднення зазнали 3,5 мільйона гектарів лісів України. На 157 тисячах гектарів заборонена будь-яка діяльність, у тому числі й полювання, риболовля та збирання грибів і ягід.

Хочу закінчити свою статтю словами Івана Драча із поеми "Чорнобильська мадонна":

За безладу безмір, за кар'єри і премії, немов на війні, знову вихід один.

За мудрість всесвітню дурних академії

Платим безсмертям - життям молодих.

**Викладач хімії, біології
Кобилянська Т.П.**

Це потрібно знати і пам'ятати Гіркий полин Чорнобиля

В історії нашого багатостраждального народу чимало скорботних дат, спогад про які пронизує серце гострим болем. Одна з них — 26 квітня 1986 року, коли над квітучим Поліссям здійнявся в нічне небо зловісний вогонь радіаційного вибуху. Проте Чорнобиль і досі є незагоєною ранюю.

бутньо, але - голіруч ішли на атом, були вимушені закрити власними грудьми дзот, крізь якого атом безжально строчив. Смерть цих героїв і на нашій з вами совісті.

Їх було 28 - пожежних Чорнобиля. Вони першими прийняли найжорстокіший удар в четвертому блоці станції. Ніхто із них не здригнувся, не відступив перед обличчям неймовірної небезпеки

Наш земний уклін, довічна вдячність усім тим, хто ризикуючи своїм здоров'ям і життям, брав участь у ліквідації наслідків аварії, відроджував і продовжує відроджувати до нового життя обпалену радіацією землю.

**Майстер в/н
Олійник Л.М.**

Рахунок буде 904.

Всіх поіменно у незабуття.

І буде суд, який поверне віру, Та не поверне молоді життя. Хто квітень наш отак підступно зрадив,

Що стільки горя, аж рида весна?

І хто тепер такій біді зарадить?!

Щоб жив Дніпро і щоб жила Десна.

Ця трагедія забрала життя багатьох людей, завдала шкоди здоров'ю мільйонів українців. Її наслідки ще відчуватимуть на собі майбутні покоління. Вона вважається найжахливішою катастрофою в історії людства. Жодна статистика не скаже, скільки людських доль понівечено чорнобильським смерчем, скільки ще ліквідаторів "дотлівають" у різних лікарнях, скільки їх уже відійшло у ВІЧНІСТЬ.

Сьогодні Чорнобиль для нас - це майже три з половиною мільйонів

НАШІ ЗАХОПЛЕННЯ

Подорож у світ прекрасного Петриківки.

На написання даного нарису мене надихнув побачений на власні очі процес розмальовування звичайної кухонної дощечки. Про петриківський розпис чула не вперше, бачила роботи вже готові, але зачарував сам процес і остаточно приголомшили емоції дітей, які виконували роботи. Тобто такі заняття не лише вчать малюванню, а й є арт-терапією. Даний майстер-клас проводився в центрі розвитку особистості "Логос" у нашому місті. Діти, які брали участь були різного віку. Були і дорослі люди. Не всі учасники мали добрі навички з малювання, але за допомогою викладача під їхніми пензликами розквітали квіти неймовірної краси, фантастичні птахи. Саме в петриківському розписі можна дати політ власній фантазії, тому що традиційним є зображення уявних квітів, ягід, рослин, птахів. На мою думку, сьогодні робиться величезний крок у напрямку залучення дітей до старовинних слов'янських ремесел, відтворюються народні традиції. Зрозуміло, що в деякій мірі часто майстри народних ремесел створюють чудо-витвори заради прибутку, адже роботи українських майстрів цінуються дуже високо за кордоном. Іноземці залюбки купують в якості сувеніру з України і дерев'яний посуд розписаний, і скарбнички, і писанки, і рушники. І дуже добре було б, щоб Україна в майбутньому за кордоном асоціювалась з гарними садками, лісами, квітами і теплими і вмілими руками і серцями, які створюють красу. І в моєму серці запалився вогник бажання наблизитись до цієї краси. Отже, з нетерпінням чекаю курсу навчання, який буде проводитись і неодмінно залюбки рада буду поділитися в майбутньому набутими знаннями та вміннями. І для ознайомлення хотілось би трохи розширити світогляд читачів з питань історичного розвитку петриківського розпису, тому що, на мою думку, нікого не залишить байдужим диво-птаха, що розпустив свої крила та хвіст або розквітла квітка, що з'явилась на вашій повсякденній дощечці або підносі.

Познайомитись із творчістю майстрів декоративного розпису можна не тільки в Петриківці. Петриківський декоративний розпис дійсно є одним з унікальних проявів української художньої культури. Культури стародавньої, яка сягає корінням у глибини історії, створеної протягом століть працею і талантом наших предків та сучасників. Культури суто національної, не скаламученої сторонніми домішками та впливами, що втілила в собі духовне багатство й творчу щедрість українського народу.

Петриківський розпис - декоративно-орнаментальне маллярство, яке сформувалося на зламі XIX-XX ст. на Дніпропетровщині. Назва походить від села Петриківка. Дивовижна за красою і щедрістю

природа вабила, навіки полонила серце. Ще в середині XVIII століття місця ці були облюбовані для заселення кошовим отаманом Війська Запорозького Петром Калнишевським, чие ім'я навіки лишилося жити у назві одного з найгарніших сіл Придніпров'я - Петриківка. Село, що вільно розкинулось посеред степів, було "казенною державною слободою" і тому не знало найважчого гніту кріпацтва.

Вічно живий дух непокори, горде усвідомлення своєї незалежності, особиста гідність - головні риси характеру петриківців, - формують особливий тип людини-творця, здатної не лише бачити й цінувати красу своєї землі, а й виражати її в особливій ліричності піснених мелодій, у підкресленій вишуканості візерунків вишивок, у витонченій багатобарвності декоративного розпису.

Особливо цінувалися вироби місцевих "малювальниць" - майстринь із розпису хат та їх внутрішнього оздоблення. Швидкі, вмілі руки чарівниць творили дива, перетворюючи бідну селянську оселю на гарне помешкання, що вабить око.

Однак справжніх майстринь розпису були одиниці: і задовольнити усіх бажаючих прикрасити рідні стіни ставало неможливим. Ось тоді найбільш кмітливі з них почали малювати квіткові візерунки на папері. Паперові "мальовки", як прозвали їх у народі, можна було робити у будь-який вільний час року і навіть у зимову негоду. З часом ці нехитрі малюнки, поступово витісняючи розпис, стають улюбленою прикрасою у селянському побуті на Придніпров'ї. І понині у деяких

хатах Петриківки, Лобойківки, Китайгорода та інших ближніх сіл можна зустріти "мальовки", розміщені в "червоному кутку", на печі, віконних рамах, полицках для посуду. Історія не зберегла імен славнозвісних народних майстринь минувшини. Безжалісно обійшлась вона і з творіннями їхніх вправних рук. До наших днів не дожили ні старовинні розмальовані хати, ні, тим більш, створені "мальовки". Лише на рубежі XIX-XX століть, коли зростає інтерес до народної творчості, і вивченням її починають займатися не тільки аматори, а й вчені, безіменні роботи сільських майстрів здобувають своє авторство.

Чарівну красу петриківської квітки відкрив для сучасників катеринославський історик і етнограф Д.І. Яворницький. Він одним із перших став серйозним дослідником і захопленим збирачем творів петриківських "малювальниць".

Попри різні підходи у зображенні природи, майстрів петриківського декоративного розпису об'єднувала любов до свого краю. Твори їхні - прямий відгук на рідкісну за багатством та щедрістю природу. Вона для справжнього творця - завжди джерело натхнення. У народному ж мистецтві зв'язок художника і рідної землі особливо глибинний і безпосередній. Тому своєрідність природи споконвіку була в народній творчості джерелом безмежних варіацій форм і видів діяльності, малюнка орнаментальних узорів, кольорової палітри. Вдивіться у барвисту в'язь орнаменту петриківського розпису - і на вас буквально повіє ароматом трав, ягід та квітів привільних степів Придніпров'я.

Це язичеське поклоніння перед земним багатством, що відзначає мистецтво петриківців, спонукає їх на створення своєрідного декоративно-художнього літопису флори та фауни Придніпров'я.

Однак петриківський орнамент не є прямим відображенням природних мотивів. Створений у розписах світ - плід творчої фантазії народного художника. Тому він такий близький серцю, життєрадісний і святково гарний.

Ніби за помахом руки майстра-чарівника розпускаються на папері дивовижні "цибульки" та "кучерявки", троянди й папороть, злітаються

небачені жарптиці й горлиці, сови та зозулі, припливають із казкового океан-моря золоті рибки. Дивовижними самоцвітами починають переливатися і звичайні фарби.

Точний окомір і твердість руки дозволяли їм без попередньої прописки одним мазком виписувати і ніжну пелюстку квітки, і гнучке стебло рослини, дотиком пальця передавати й тугу твердість плоду, і оковиту м'якоть ягоди.

Природа, яку з такою любов'ю і знанням зображували народні художники, була для них не лише невичерпним джерелом натхнення, а й щедрою коморою матеріалів для творчої роботи.

Свої райдужні фарби петриківці добували із знайомих із дитинства трав, листя, ягід та квітів, виварюючи їх особливим чином. Улюблений червоний колір одержували з вишневого соку, зелений - із пирію та листя пасльону, синій - з квітів проліска. Різні відтінки жовтого давали пелюстки соняха, лущиння цибулі й кора яблуневих паростків. Фарби розводили на яєчному жовтку й молоці, а закріплювали вишневим клеєм чи буряковим цукром. Значно пізніше з'явилися фабричні барвники, і лише в повоєнний час стали використовувати гуаш та акварель. Інструменти для розпису мали також природне походження. Палички з паростків дерев, стебел болотних трав, особливо оситнягу й рогози, саморобні пензлики з котячої шерсті та пальці самого майстра - ось небагатий набір художніх знарядь, котрими творили народні умільці велике різноманіття композицій квітового орнаменту, яке дивує нас і понині.

А після 1936 року, коли в Києві відкрилась перша велика виставка народної творчості, на якій були показані твори художників із Петриківки, про них дізналася вся Україна, прийшло й офіційне визнання.

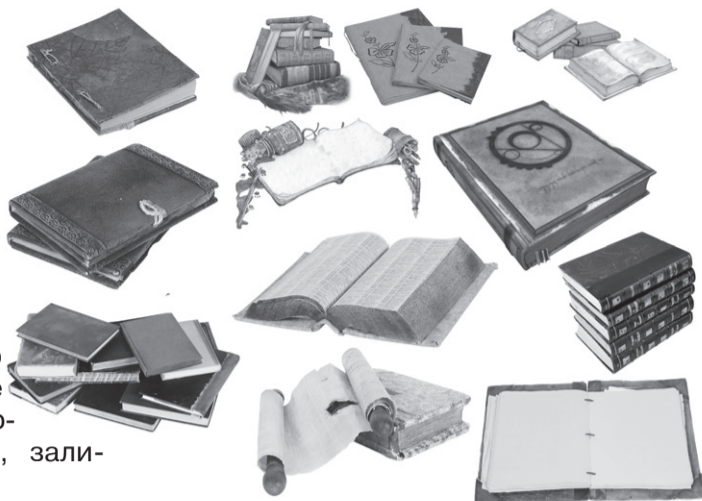
У 80-ті роки приходиться цілковита творча розкутість. Ніби прорвалися стримуючі шлюзи і стрімкий потік, хлинувши у старе русло, заповнив його по вінця чистими, свіжими струменями. Помолодшав, знову пишню розквітнув старовинний промисел. Густа поросль міцних паростків прикрасила його могутній стовбур, підгодувала знову живильними соками. Час вісімдесятих-дев'яностих дозволяє говорити про цілі творчі династії, де старовинним народним мистецтвом займаються усі члени сім'ї "від малого до великого". Таких сімей у Петриківці багато. Завдяки їм з'являються нові гілки єдиного дерева петриківського розпису, скріплені близькістю схожих смаків, звичок та поглядів, а головне - зберігається спадковість старої традиції, яка бережно передається з покоління в покоління від батьків до дітей та онуків.

Задорожна Р.А.,
викладач спецдисциплін

Книга в житті людини

В інформаційну еру, в час коли без електроніки ми не уявляємо, як прожити завтрашній день, єдиним засобом інформації, що змінює вигляд, але не змінює свою первозданну сутність, залишається книга.

Скільки думок, переживань, емоцій, вражень відчуваємо ми, прочитуючи у книгах слова, речення, абзаци, розділи. Скільки нового ми пізнаємо про життя, про людську психологію, про відносини в сім'ях, в робочих колективах, між друзями, випадковими знайомими. Разом із героями книг ми подорожуємо по світу, дізнаємося про особливості обрядів і звичаїв етносів і народностей, їхніх вірувань і культурного розвитку. Фантазія "володарів слова" не обмежується планетою Земля, а витає у далечині невідомих світів і галактик, відкриває нові цивілізації.

Проте слова мають не тільки естетичний, описовий, інформаційний

характер. Вони несуть енергію, енергію думки, рішень, сподівань, намагань автора зробити цей світ хоч на трішечки кращим, добрішим, чуйнішим, моральнішим... Енергія слів намагається відкрити вуаль заангажованості в житті нації і держав, пояснити доступними словами наукові твердження, розтлумачити фрази про високі матерії, дати вказівки по використанню пристроїв, навчити читати і бути Людиною.

Читайте, і нехай у вашому житті не буде жодного дня, коли б ви не прочитали хоча б одну сторінку із нової книги.

**Кирилюк М.М.,
майстер в/н**

"КРОК ДО МРІЇ"

Кажуть, що в житті не буває випадковостей і я з цим погоджуюсь. Чому? Зовсім недавно я вступила на перший курс до ДПТНЗ "ВМВПУ" на професію "Оператор комп'ютерного набору. Секретар", яка зовсім протилежна моїм захопленням та інтересам. В училищі я знайшла своїх однодумців, які розділяють зі мною мої думки щодо музики та співу. І несподівано для самої себе, я ввійшла в творчий колектив училища, де мені допомагають реалізовувати себе в творчій сфері.

Нещодавно в навчальному закладі в черговий раз прийшов огляд художньої самодіяльності, в якому я також брала участь і отримала масу задоволення, позитивних емоцій та вражень, з якими досі хочеться поділитись. Я виконувала американський хіт "Hit the road Jeak", де в постановці номера також брали участь Волошина Юлія (29 група), Сукманюк Олена (40 група), Могир Олег (13 група), підтримуючи мене танцювальним номером. Завдяки нашій спільній праці, ми отримали перемогу, і змогу представити наш навчальний заклад в міському палаці мистецтв "ЗОРЯ" на обласному конкурсі "Подільські зорі"

"Подільські зорі" для мене - перший конкурс в училищі на обласному рівні, але не перший в житті. За час своєї маленької творчої ка-

Весна - період, коли Земля прокидається від зимнього сну, розкривається...

А ще, з самого дитинства з весною асоціюється найсвітліше свято усіх християн - свято Воскресіння Христового. Незмінним атрибутом Пасхи, з давніх-давен, була - писанка.

28 березня 2012 року на базі Вінницького ліцею переробної промисловості управління освіти і науки Вінницької облдержадміністрації спільно з Вінницьким Державним центром естетичного виховання учнів ПТНЗ проведено обласну виставку, яка мала на меті розвиток творчих здібностей дітей, та підлітків, пошук та підтримку юних талановитих майстрів з писанкарства.

На конкурсі було представлено понад 50 писанок-експонатів, серед них були і роботи учнів ДПТНЗ "Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище". Усі конкурсні роботи були виконані в одному стилі - подільського розпису, з використанням традиційного символу - Березина-мати!

За результатами конкурсу учениці групи № 29 Григоренко Ірина та Тюніна Маргарита були нагороджені Почесними дипломами учасниць та Григоренко Ірина Диплом переможниці I ступеня у номінації "Відродження традицій"

Вітаємо! Бажаємо творчих злетів!

Дем'янчук А.І., культурорганізатор

Всеукраїнський конкурс
"Воскресни, Писанко" на Вінничині

р'ери я брала участь у багатьох фестивалях різного рівня. Найякравішим з яких, напевно, залишиться участь у проєкті "Х-фактор", в якому мені випала честь продемонструвати свій талант 5 березня 2012 в м. Миколаїв.

Щиро вірте в свої мрії, і впевнено йдіть до своєї мети, адже ми самі "ковалі" свого щастя і майбутнього...

Ірина Ольхова, учениця групи № 14

З любов'ю до рідного краю

Ми маємо щастя жити на чудовій землі, багатій своєю природою, культурою, традиціями, історією. Вінниччина - край унікальний, багатий і різноманітний, оспіваний в піснях і легендах. Земним раєм називали древні цей куточок України. Прекрасна земля, багата на родючі ґрунти, численні ріки, м'який клімат, вигідне географічне розташування. Недарма ж Леся Українка у свій час писала у своєму вірші "Красо України- Подолля". Природа щедро обдарувала її, а історія не поскупилась на немеркнучі сторінки.

Історія Вінниччини давня і славетна, вона багата на визначні місця. На її території є чимало історичних місць, пов'язаних із героїчним минулим нашого народу. Славу Вінниччині принесли Микола Леонтович, Михайло Коцюбинський, Олександр Можайський, Микола Пирогов та багато інших. Чи знаємо, чи пам'ятаємо ми про них сьогодні? Вони мають бути в нашій пам'яті і в пам'яті наших нащадків.

"З любов'ю до Вінниччини" під таким гаслом проходила в нашому навчальному закладі історико-краєзнавча декада, яка була приурочена 80 річниці утворення Вінницької області. І, напевне, є щось святе в словах "мій рідний край", бо який би захід не проводився, ми бачили щирі невіддільні любов наших учнів до своєї Батьківщини. Особливо активними були учні І-ІІ курсу груп № 20, 41, 1, 29,13,40.

Вікторина

"Чи знаєш ти свій рідний край?"

В тому, що наші учні знають історію свого краю, бережуть його культуру і традиції ми мали змогу переконатись під час краєзнавчої вікторини "Чи знаєш ти свій рідний край?"

Кращими краєзнавцями Вінниччини в нашому навчальному закладі було визнано ученицю гр. № 42 Даценко Вікторію та учня гр. № 20 Левицького Олега.

Історико-краєзнавча конференція "Моє село - сторінки історії"

Проведенню історико - краєзнавчої конференції "Мій рідний край - сторінки історії" передувала копітка праця наших учнів ще з початку навчального року: вони досліджували, вивчали, творили. І якщо на карті Вінниччини більше тисячі населених пунктів, то тільки в цьому році учні нашого училища дослідили та вивчили історію більше 20 сіл і містечок Вінницької області.

Як виявилось описувати, досліджувати і презентувати своє село справа не легка, бо історія наших сіл покрита глибою століть. Але ми вдячні всім, хто почав цю роботу і буде її продовжувати. Хай це буде маленьким боргом перед землею на

якій ми народились.

Серед кращих робіт дослідження Шевчука Я., Самиш О., Хавлюк О., Ростовської А., Кучевської О., Коваль О., Шишківської Л., Пащенко М.

За підсумками конкурсу презентацій "Моє село" та за результатами дослідницько-пошукової роботи грамотами за I місце були нагороджені учень гр. №1 Овчарук Юрій та учениця гр. № 20 Міченко Аня.

Фотовиставка

"Вінниця минула і сучасна"

Ми любимо своє рідне місто Вінницю. Але чи завжди воно було таким? Відповідь на це питання ми могли отримати, переглянувши світлини фотовиставки "Вінниця минула і сучасна", організатором якої була учениця гр. № 40 Мельничук Ірина. Такою нашу Вінницю бачили 100 років назад, а такою ми бачимо її сьогодні.

Конкурс творчих робіт

"Моє село - моя колиска"

Для кожного з нас рідний край - дорогий, а місто, або село, де народилися і живем - найкращий куточок землі, який не можна не любити.

"Я живу в мальовничому селі Никифорівці. Ніде на цій планеті не знайти

такого прекрасного місця. Це моя наймиліша, найчарівніша батьківщина. Я дуже люблю милуватися заходом сонця біля ставка. Моє село - єдине, неповторне: воно викохало мене на своїх долонях, збагатило своєю красою, подарувало друзів."

"Я пишаюся тим, що народилася і живу в чудовому селі Буша, багатому на славу історію, культуру. Мене оточують талановиті й працелюбні люди, не байдужі до сьогодення й майбутнього села. Дуже люблю свій народ, який споконвіку шанує працю, хліб на столі, рушник на стіні, мамину пісню."

Це рядки із творчих робіт учнів гр. № 41 Обливач Ю., та Хавлюк О., які стали переможцями конкурсу "Моє село - моя колиска".

Краєзнавчі читання "Розкажи легенду рідного краю"

Приходять і відходять люди, лишаючи після себе пісні, казки, легенди- найбагатший дар для майбутніх поколінь. То спадщина не для одного, а для всіх. Немає місця на Землі, яке б не було окутане легендами. Навіть невеличкі міста і села мають свої перекази. І нам треба зберегти ці справжні шедеври, щоб спілкуватися через них з минулим.

Не є винятком і наша Вінниччина. В тому, що легенди цікавлять

наших учнів ми переконались під час краєзнавчих читань "Розкажи легенду рідного краю". Але по особливому звучали вони у переказі учениць гр. № 14 Казанець Насті, Чепурняк Івонни, Ткачук Марини.

Виховна година

"З любов'ю до Вінниччини"

На завершенні історико-краєзнавчої декади було проведено підсумковий захід "З любов'ю до Вінниччини". Було відзначено активних учасників, нагороджено грамотами переможців.

У залі звучала українська пісня у виконанні учнів Шуляк Д., Ольхової І., Данілевич С., а неповторний запах та смак випеченого домашнього хліба нагадав всім про рідну домівку та найріднішу людину - маму, яка завжди на тебе чекає.

Людина не може називатися людиною, якщо вона не має ні мови, ні пісні, ні пам'яті, ні землі, ні роду.

Пам'ятаймо про це.

Бережок С.М.,
голова методичної комісії суспільних дисциплін

ПРОЕКТ «МОРАЛЬНИЙ ВЧИНОК»

Заглянь в своє серце...

Тож усе, чого тільки
Бажаєте, щоб чинили
Вам люди, те саме
Чиніть їм і ви...

Біблія, Матвія 7:12

Ми ніколи не знаємо, як і коли скінчиться наше життя. Дуже хотілося, щоб воно було б в любові, мирі, доброті, ввічливості, з по-смішкками, щоб люди дбали не лише про себе, не були нахмурені, непривітні. В моєму оточенні все більше стає людей, від яких віє любов'ю, добротою, співчуттям, милосердям. Це ті люди, які в тяжку хвилину завжди підкладуть плече опори. Я пишаюся тими людьми, тому що не раз вони мені допомагали.

Родилась я в сім'ї віруючій, де на першому місці завжди ставлять Бога, де змалечку мати багато говорила про добро та повагу до старших людей. Батьки навчили мене правилам життя, за одним із них я живу: "Допомагай - і допоможуть тобі. Люби - і полюблять тебе. Навчись цінувати те, що маєш, і отримавши те, що хочеш. Поклоняйся

Богу - та проживеш своє життя щасливо. Роблячи добро, чи допомагаючи комусь не чекай віддачі - вона прийде завжди в той скрутний день, коли ти її потребуватимеш".

Шлях моїх батьків та приклад їхнього життя залишається завжди для мене неперевершеним подвигом. Вони побралися ще зовсім молодими, багато в них було проблем, непорозумінь та хмурих днів. Та на допомогу прийшов Бог - вони віддали своє життя Богові, запросили його в їхнє сімейне життя. Він навчив їх любити по - справжньому, навчив дивитись на проблеми по - іншому. Бог показав моїм батькам тих, хто потребує допомоги і вони прийняли це як покликання. Нас у тата з мамою шестеро, а в невдовзі нас буде семеро, і не звертаючи уваги на велику сім'ю вони завжди приймали тих, кому потрібна була сім'я. Я пам'ятаю, коли я ще була зовсім маленькою тато привів додому дядька, який не мав, де жити, в якого не було рідних, і так ми замінили йому сім'ю. Він жив з нами до тих пір, поки не знайшов своє місце в житті. І таких вчинків я бачила дуже багато. Коли чогось не розуміла, то завжди запитувала маму, на що вона відповідала мені: "Дитино навчись робити добро та допомагати іншим, бо не знаєш, в якому становищі завтра будеш ти. Можливо, ти будеш потребувати сім'ї чи любові, може й притулку. Якщо ти допомагаєш - прийде час і тобі допоможуть. Для мене ті слова нічого не значили, я не розуміла, а, можливо, і не

ЗАГЛЯНЬ В СВОЄ СЕРЦЕ...

хотіла розуміти. Але прийшов час - і ті слова прийшлося пережити. Я ніколи не забуду милосердя своїх батьків ...

В селі, де я проживаю та за його межами, збудували дитячі будинки для дітей, які позбавленні материнської любові, які не потрібні своїм біологічним батькам. Саме там мої батьки розпочали свою місію милосердя. Забуваючи про свої проблеми, вони робили ремонти, вони збирали дітей, проходили з ними медогляди, не раз було, що дітей довго потрібно було лікувати та навчати самому простому, були й такі діти, які ще ні разу не були в школі. Я бачила, коли батьки приходили знесилені, втомлені, але роботу свою не залишали. Не раз ми їм говорили: "Покиньте, хай продовжить цю справу хтось інший..." Але у відповідь:

"Доню, прийде час і ти все зрозумієш." Також я помічала, як зовсім чужі діти горнулися до них, як до рідних, та навіть називали мамою і татом, я бачила сльози на очах, коли батьки поверталися додому. І батьки зуміли зробити щасливими тих дітей. Зараз мої батьки лише частково працюють в дитячому будинку (за станом здоров'я), але вони зробили великий вклад для того, щоб діти відчули тепло і ласку, відчули, що вони потрібні і що їх люблять. Не раз тато говорив: "Дитино, оці сироти це і є твої брати і сестри, не цурайся їх, бо ти не знаєш, можливо, і ти будеш такою". Але я не розуміла тих слів, пройшло небагато часу - і раптом сталося те, чого ніхто з нас не чекав...

Було це все на початку літа. Я пам'ятаю, як ми вийшли всі працювати на городі, як тільки ми приступили до роботи, татові стало недобре, він втратив свідомість, в той день ні для кого роботи не існувало, ми всі були біля хворого тата, але краще йому не ставало і мама завезла його в лікарню. Через деякий час нам сказали, що в батька РАК. Для нас це було щось неможливе. Здавалось, що земля тікає з-під ніг, не було сенсу в житті. Потрібна була термінова операція, на яку, звісно, не було коштів. І саме тоді я зрозуміла, чому мама навчала: "Допомагай - і допоможуть тобі". Знайшлися люди, які допомогли і коштами, і добрим словом. Були люди, які молилися по церквах, просили у Бога зцілення. Бог прийшов назустріч і через "руки" лікарів подарував татові життя.

Щоб він ще більше допомагав іншим та прославлялося Боже ім'я.

В той період життя я зрозуміла, що ці діти дійсно були мені, як брати і сестри, вони приходили щодня, допомагали виконувати дрібну роботу, бавили маленьких братиків і сестричок та просто втішали, коли було важко на серці. Вони також переживали та просили Бога, щоб він зцілив тата, тому що він багато чому навчив їх. Не раз чула, як люди казали, що за життя людина має посадити дерево, збудувати хату, та виростити дітей, але мої батьки додали до цього вислову - допомагати іншим людям.

Лікарі давали мало шансів на життя - і я зрозуміла, що можу залишитись без батька. Поставало питання, а чи поставити мати самотужки на ноги шестеро дітей? Чи буду я потребувати любові та притулку? Тоді я зрозуміла, чому батьки робили добро іншим людям, дітям, чому вони бажали зробити обездолених дітей щасливими, тому що вони не знали, що спіткає їхніх дітей, можливо, і вони коли-небудь будуть потребувати чиеїсь допомоги.

Спостерігаючи, як батьки одержують задоволення від роботи, мені захотілось теж приносити щоденні посмішки та нести радість людям, допомагати та їм служити. Твоя щоденна робота має бути з любов'ю та приносити плоди. Я навчилася допомагати іншим та бачити в оточуючих рідних людей, стала більш уважною до них.

А згодом також пішла в дитячий будинок. Гралася з дітьми, допомагала виконувати домашні завдання, прибирати..... Спочатку було нелегко, а потім ми подружились, з'явилась довіра, а далі більшу половину свого вільного часу проводила з ними. І багато небайдужих людей роблять теж саме, що заставляє цих дітей бути просто щасливими. Вони допомагають утримувати цих дітей, одягнути, взути, навіть нагодувати і вивчити. Також є люди, які присвятили себе цим дітям, це ті люди, які з ними живуть, завжди поряд, коли у них якісь негаразди та розчарування. Сьогодні я розумію цих дітей і усвідомлюю, що і мене могло спіткати таке саме горе, але слава Богу я маю повноцінну сім'ю та можу тепер і їм допомагати.

Згодом я пішла вчитися на вчительку недільної школи, вивчилася

та маю змогу працювати з різними дітьми з тими, які мають сім'ї та з дитячих притулків. Мені подобається така робота, подобається розмовляти з дітьми, навчати їх чомусь доброму, розповідати, хто такий Бог та що він значить у їхньому житті. Одним просто розповідаю, з іншими граюся - і в процесі гри приходиться розуміння, а деколи приходиться переконувати, наводити приклади з власного життя. Основною навчання є християнська любов і милосердя. Їх вчать любити та творити добро іншим, не тримати зла на своїх батьків. Для цих дітей створені гарні умови для проживання: часто вивозять на відпочинок до таборів та на природу. Вони діти живуть однією сім'єю.

Є й релігійні табори, де дітей вчать правильно жити, і не робити помилок, за які б було потім дуже соромно. В одному з таких працювала і я протягом двох неділей. Вислуховувала дитячі сповіді, проводила вечори, цікаві бесіди. Дуже хотілось підказати дітям, як правильно вийти із тієї чи іншої життєвої ситуації. Це також було для мене своєрідним іспитом, адже все пізнається в порівнянні. У мене є прекрасні батьки, домівка....

А ще ти навчаєшся дружити. Така категорія дітей не дуже підпускає до себе, потрібно завоювати їхню довіру, стати їм справжнім другом, розділити їхні радощі і падіння. І тільки тоді вони дослухаються твоїх порад... Я хочу і сьогодні бути поряд з цими дітьми, допомагати їм знайти своє призначення, бути просто поряд....

Мені боляче дивитися на тих людей, які можуть сьогодні допомогти іншим, зігріти своєю любов'ю когось, чи навіть подарувати комусь щиру посмішку, але цього не роблять. Тому давайте не дбати лише про себе, а дивитись навколо, можливо хтось потребує і вашої допомоги. Будьте щирими, не закривайтеся від чужої біди.

Ради добра, любіть людей та будьте милосердними, тому що ніколи не знаєш, що чекає тебе та твоїх дітей. Пам'ятай! Зроблене тобою добро, повернеться обов'язково у важку годину твого життя.

**Шаталюк Катерина,
учениця групи № 25**

В Україні нова святкова дата - День сім'ї: необхідність чи забаганка?

У травні в Україні визначаються декілька шанованих та відомих свят. Але безперечно, День матері - свято найбільш зворушливе для кожного серця, тому що кожен із нас з дитинства несе в душі єдиний неповоротний образ матері. Котра завжди зрозуміє, пробачить, завжди пожаліє і буде щиро любити свою дитину. Але щасливі діти ростуть тільки в дружній сім'ї! Від рівня культури та благополуччя сім'ї залежить культура та майбутнє нації.

Тому весь світ та, зокрема, Україна святкують 11 травня - День матері та 15 травня - день сім'ї.

Історія Свята матері народилась в далекому 1908 році в Америці, коли молода жінка Анна Джервіс запропонувала на законодавчому рівні ввести День матері. Українське свято почало історію в 1928 році в Канаді від Спільки українок Канади, а потім в 1929 році провадилось в Галичині. І зараз найбільш широко вшанування матері у Західній Україні. Але все більшає коло людей, які вітають своїх матерів та бабусь у Міжнародний День матері по всій нашій Батьківщині.

На законодавчому рівні святкування Дня матері в Україні встановлено Указом Президента від 10.05.1999 № 489/99 у другу неділю травня. В зв'язку з чим, ця давня традиція сьогодні набуває нового звучання. Сьогодні родина є найважливішим осередком зберігання та передачі з покоління до покоління культурних цінностей, національних традицій, вона морально та матеріально підтримує дітей, людей похилого віку.

Проведення Дня сім'ї підвищує статус сім'ї та сприяє кращому розумінню її потреб. Тому що родина є одним з інститутів суспільства, вона зростає разом з оточуючим світом, відповідає на суспільні потреби та сама формує їх.

В усі часи по відношенню держави до сім'ї можна було судити про саму країну. Щасливий союз родини та держави - необхідний фактор процвітання та добробуту її громадян!

Підтримка української родини є важливим пріоритетом. В Україні розроблена стратегія демографічного розвитку на наступні 10 років. Діє Науково дослідний Державний Інститут розвитку сім'ї та молоді.

Міцна родина, віра в Бога, повага до матері та батька - споконвічні цінності українського народу! Дружна сім'я є головною складовою частиною життя та успішності кожної людини.

Добірка цікавих фактів зі світу сім'ї:

70% українців вважають сім'ю найбільшою цінністю в житті.

Вагітна жінка має повторювати малечі, що вона її дуже любить та чекає - під час вагітності формується як тіло, так і душа людини, її емоції та пам'ять.

30% вагітних жінок не відмовляють собі у бокалі сухого вина. Але і маленька порція алкоголю в майбутньому дасть дитинці дефіцит уваги та проблеми з пам'яттю. А регулярне вживання алкогольних напоїв веде до алкогольного синдрому малюка (маленька вага при народженні, деформації обличчя, малий розмір голови, низький коефіцієнт розумового розвитку).

Вагітні жінки, що активно палять, страждають від депресій та наносять велику шкоду здоров'ю немовляти: дітки ростуть гіперактивними, страждають від постійних істерик та скандалів, відстають від інших дітей в розвитку. Дитина народжується раніше від строку, а в майбутньому жінка може втратити здатність до народження дітей.

95% жінок народжують дітей на 2 тижня раніше або пізніше нарахованого строку.

85% вагітних жінок страждають від дефіциту вітамінів, внаслідок чого імунітет немовляти слабшає.

В числі позитивних рис характеру для майбутнього дитини, батьки вважають: 55% - впевненість у собі, 20% - вміння рахуватися з іншими, 11% - почуття гумору, 8% - амбіційність, 6% - рішучість.

З 18-місячного віку дитина розуміє прості пояснення батьків щодо небезпеки. До 5 років словарний запас дитини складає близько 2500 слів - це 18% лексики дорослих.

Немовля має спати 16 годин. Ніколи не треба будити сплячу дитинку - це руйнує її біоритми.

Якщо у дитинки алергія, треба негайно порадитись з лікарем. Алергія завжди супроводжується прикметами імунодефіциту.

3% немовлят мають косоокість, яка з віком минає.

Дитяче ожиріння назвали "хворобою XXI сто-

ліття". Головними винуватцями недуги є неякісне та незбалансоване харчування та малорухливий спосіб життя.

У перші 3 роки малюк зростає дуже швидко: майже в три рази за перші 12 місяців, з одного року до двох нормою є прибавка кожного місяця на 200 г, на третьому році - 150 г.

Працююча жінка приділяє увагу своїй дитині в середньому 12,5 хвилин на добу.

Більшість татусів лякають такі питання "Я вже не потрібен коханій", "А якщо щось трапиться", "А він (малюк) завжди буде з нами в кімнаті?!", "Малюк такий маленький!", "Я не уповаюсь", "Дитина буде неконтрольованою".

Гарний батько знає, що він: може бути потурбованим малечою вночі, завжди виконує обіцянки, не переводить відно-

шення з дитиною на матеріальну основу, відвідує батьківські збори.

70% батьків вважають, що шльопати дитину - гарний виховний прийом, і тільки 30% ніколи не підіймають руку на малечу.

В суспільстві, де діти не отримують ласку, рівень насильства серед дорослих збільшується в декілька разів.

На 90% знижує травматизм дітей використання дитячих автомобільних крісел.

15% дітей при першому відвіданні школи лякає відсутність мами поруч, велика кількість доросліших дітей лякає 32% першокласників, дуже суворий вчитель турбує 10% дітей, через відсутність друзів у класі страждає 43% малечі.

**Рогозіна Л.,
учениця групи №16**

Вони наші єдині, бережіть їх

Найдорожча у світі людина - це, звичайно, мама. Адже мама завжди ніжна до своєї дитини, завжди уважна. Хто знає, скільки болю і любові може вмістити в себе материнське серце! Адже коли хворіє дитина, мама завжди і співчуває, і лікує, і навіть хворіє разом з ним. А коли діти зростають, то усі їх болі дорослого життя мати ділить з ними. Матері супроводжують нас усе своє життя. Сила материнської любові перемагає будь-яку відстань. І де б ми не були, їх занепокоєння, їх молитви зберігають нас від життєвих знегод. Мама - саме та людина, яка своїм прикладом учить ніжності і вірності, любові до ближнього. Дівчинка переймає від матері усе, навіть маленькі звички. А хлопчик вчиться у неї тим правилам, які згодом стануть його життєвим кредо: поважати старших, не кривдити слабших, вчитися тому особливому відношенню до жінки, яке пронесе крізь усе життя. Скільки матерів проводжало сина або дочку в дорогу, в далеку дорогу, без надії побачити коли-небудь, але завжди чекали на порозі. Материнське жит-

ло - це будинок, де ми завжди бажані гості. Мама може пробачити усе, навіть коли закон і люди пробачити не можуть. І в цьому теж велика сила материнської любові. Материнська любов "вірна, немінлива". І знаючи про це, чи завжди ми приділяємо нашим мамам стільки уваги, скільки треба? Адже тільки мати любить нас завжди і будь-коли, у будь-яких обставинах. Для матері її дитина - найкраща у світі. Так говорить народна мудрість. І це справедливо. Адже тільки мама може побачити свою дитину такою, якою вона повинна і могла би бути. І ми, діти, ніколи не повинні забувати своїх матерів. Мама наші заслуговують на постійну увагу і розуміння, а не тільки листівки і квіти у свята. Ми повинні берегти наших мам.

Я вважаю, що ми повинні попросити вибачення у своїх матерів за все, навіть за незначну прикрість, яку ми могли їм зробити, просто попросити вибачення, і пам'ятати про них все життя і піклуватись про них, адже це наші мами, вони люблять нас понад усе, так і як ми їх...

**Соколюк К.,
учениця групи №40**

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ - ПАСХА!

Великдень - найбільше християнське свято. Цей день вважається днем Воскресіння Ісуса Христа і має ще одну назву - Пасха.

Святкувати Пасху в Україні почали наприкінці першого тисячоліття з приходом християнства. За біблійним сюжетом, Ісус Христос воскрес рано-вранці, і це Воскресіння супроводжувалося великим землетрусом: то ангел небесний відвалив камінь від дверей Гробу Господнього. На світанку жінки-мироносиці Марія Магдалина, Марія, мати Якова, та Соломонія прийшли до гробу з ароматами, щоб обмастити тіло Ісуса, але побачили відвалений камінь і порожній гроб, і тоді схвилюваним жінкам з'явився ангел і сповістив про Воскресіння Господнє.

Одне з найбільших християнських свят, що відмічається в Україні ще з X століття. Цього великого дня чекали і дорослі, і діти, щоб не тільки побувати на церковній відправі, а й взяти участь у родинних та громадських обрядах. Це і виготовлення свічки-трійці, і випікання пасок, і фарбування яєць. Сьогодні мало хто знає народні звичаї і обряди, у місті їх майже ніхто не дотримується. Але кожного року на Великдень ми їздимо до бабусі. Від неї я знаю, що крашанки слід готувати в суботу, тоді вони зберігатимуться протягом усіх свят. Вмію дати крашанці належні фарби і знаю, кому їх дарувати. Так, червону крашанку дарують молодим, бо вона символізує радість життя і любов; пригостити жовтою, символом місяця і зірок, означає побажати хорошого врожаю. Для бабусі я готую голубу крашанку, бо її дарують літнім людям і хворим, бажаючи здоров'я.

Свято Великодня має язичеські корені і народилося набагато раніше за свято Пасхи, ще до зародження в Україні християнства. В давнину землероби вірили, що померлі родичі продовжують жити під землею і можуть впливати на її родючість. Саме з цими віруваннями і була тісно пов'язана весняна поминальна обрядовість.

Існує думка, що євангельська подія, на честь якої встановлена Пасха, а також пасхальні обряди найімовірніше запозичені з язичеських та іудейських культів і у переродженому вигляді пов'язані з особою Христа (хоча спочатку християнські богослови не визнавали спорідненості Ісуса Христа з язичеськими воскресаючими богами і тільки євангельські твори вважалися істинними). Але християнське оформлення свята мало змінило сутність язичеських обрядів. Свято Великодня в Україні сьогодні символізує загальне відродження та оновлення.

Походження назви "Великдень"

Існує декілька легенд щодо виникнення назви свята. За однією з них назва "Великдень" ("Великий День") з'явилася аж наприкінці першого тисячоліття з приходом на українську землю християнства. Легенда говорить, що "Великдень називається так тому, що в той час, коли Христос народився, сильно світило сонце і стояли такі довгі дні, що теперішніх треба сім зложити, щоб був один тодішній. Тоді, було як зійде сонце в неділю вранці, то зайде аж у суботу ввечері. А як розп'яли Христа - дні поменшали. Тепер тільки царські ворота в церкві стоять навстіж сім днів..."

Згідно іншої легенди, свято Великодня народилося сім тисяч років тому, ще за часів дохристиянства, і було пов'язане з язичеськими культурами. Ось як її переповідають...

Жили троє братів-мисливців: Тур, Пан і Яр і зібрались вони якось на полювання. Вийшли в степи неозорі, а жайворонки так розспівались, що аж небо дзвенить. Вражено зупинився Яр і мовив: - Не хочу я, братове, турів полювати, молодих біків стрілами поціляти, а хочу оце поле зорати та засіяти зерном, та зібрати врожай, та хліба напекти людям на здоров'я. Тільки-но він отаке проказав, як з неба опустилися золотий плуг і золоте ярмо. І гукнув старший брат Тур: - Се мое! Хотів схопити плуга - аж він полум'ям зайнявся. Відсахнувся в страхові Тур. - Се мое! - прокричав середульший брат. Але і йому сахнуло полум'я в лице. - Ні, братове, се моє, - всміхаючись, мовив Яр. Він підійшов і взяв золоте ярмо, накинув на пару волів, що паслися поблизу, запряг їх у плуга золотого і проорав першу в світі борозну. А потім - другу, й десяту, і соту. Засіяв поле полтвою - пшеницею дикою, і зросла вона б у й ним колосом.

Зібрав урожай Яр, і борошна намолот, і спік першу хлібину, і другу, й десяту, і соту. І людей частував. І навчив їх орати, сіяти й хліб ростити. За все те великі боги Вирію взяли його до себе і скупали в Озері Живої Води. І став Яр - Ярилом, богом весняних робіт і родючості. І спускався він на землю в той весняний день, коли можна було засівати землю зерном. І то був ВЕЛИКДЕНЬ. Тобто Великий День хлібороба.

Походження назви "Пасха"

Слово "Пасха" походить від назви старозаповітного свята, яке відзначали іудеї в пам'ять про звільнення від єгипетського полону. Пасхальний агнець євреїв став прообразом Христа, тому Христос ще іменується Агнцем Божим, Агнцем Пасхальним, Пасхою.

Підготовка до свята Страсті Христови

До Великодня віруючі готуються сім тижнів Великого Посту - одного з найсуворіших постів - саме стільки провів в пустелі Ісус Христос до свого розп'яття. Вважається, що у ці дні душа віруючого повинна "прислуховуватися" до Страстей Господніх, останніх днів Ісуса Христа в людській подобі. Ці сім тижнів називаються седмицями. Останній тиждень перед Пасхою називається Страстна Седмиця. Особливе значення має Страстний Четвер - день, коли Ісус разом зі своїми учнями на Таємній Вечері розділив святкову трапезу. Цей день ще називають Чистий Четверг, і всі православні, по можливості, намагаються причаститися. Ввечері в церкві читають 12 Євангелій, де розповідається історія Страстей Христових. В Страстну П'ятницю з церкви виносять плащаницю - кусок тканини, в яку було загорнуто тіло Христа, де він зображений в гробу. В цей скорботний день приписується нічого не їсти. Плащаницю несуть навколо церкви, що символізує сходження Христа в Єрусалим.

В давніші часи християни після суботньої літургії не йшли з церкви, а залишались там до ночі, харчуючись хлібом і вином. В пам'ять про це в Страстну Суботу святять їжу. Під час служби священики міняють буденний одяг на святковий.

В ніч Воскресіння Христа, проводиться святкове богослужіння (Великодня Служба Божа), святяться паски і яйця. Таким чином, церква благословляє віруючих після тривалого посту знову вживати "скоромне", тобто їсти непісні страви. Багатий пасхальний стіл є символом небесної радості і символом вечері Господньої.

**Кучер Д.,
учениця групи №29**

З Великим Днем Світлого Христового Воскресіння!

Прийміть найщиріші вітання з Великим Днем Світлого Христового Воскресіння!

У житті кожного християнина Великдень - свято особливо шановане та величне. Й не тільки тому, що приходить воно з утвердженням справжньої, квітучої та теплої весни, але й тому, що є символом перемоги життя над смертю, добра над злом, світла над пітьмою, віри - над безнадією.

Великодні дні зазвичай спонукають по-новому побачити і відчутти себе в світі, оцінити чистоту своїх помислів, бажань та вчинків, а ще - бути добрішим, милосерднішим, терплячішим, благороднішим один до одного. Звісно, ці прості вимоги до кожного - незначні, але будь-яка добра справа, зроблена однією людиною на користь іншої, є гідною в очах інших і з часом обов'язково воздасться їй сторицею. Пам'ятаймо про це повсякчас і повсюди!

Пасхальні дні - це й час віддати шану всім тим, кого немає серед живих, хто, залишивши нам свою любов та життєвий досвід, поринув у вічність. Згадаймо їх молитвою та добрим словом.

Зі святом вас, шановні. Від усього серця бажаю вам благодаті, добробуту, окриленого настрою, миру, злагоди та душевної величі. Нехай цей Великий День дарує всім вам щастя, здоров'я, любов та непохитну віру в кращий завтрашній день!

**Директор ВМВПУ
О.Д.Дмитрик**

На роботі цілий день сидите за комп'ютером, а дома не виходите з Інтернету? Так ви ризикуєте заробити один з офісних синдромів.

АКТУАЛЬНО І В ТЕМУ

Если ваше рабочее место находится рядом с принтером (на расстоянии менее полутора метров), то вы рискуете нанести серьезный вред своему здоровью. По данным ученых, принтеры испускают большое количество крошечных частиц краски, которое может негативно влиять на органы дыхания и сердечно-сосудистую систему.

Заблудились в сети

Американские студенты становятся зависимыми от мобильных телефонов и Интернета и демонстрируют симптомы, характерные для наркотической и алкогольной зависимости. В ходе эксперимента, в котором приняли участия 200 студентов, было предложено на один день полностью отказаться от средств коммуникации. Через 24 часа у всех участников появилась раздражительность, тревожность, у некоторых сдавали нервы. Лишение виртуального общения приравнивалось ими к потере друзей и родственников.

В виртуальном мире

Компьютерные игры, так полюбившиеся современным подросткам, утомляют больше, чем физические упражнения, к такому выводу пришли британские медики. К сожалению, вместо активного спорта новое поколение предпочитает прогулки в виртуальном мире. Исследования доказали: игры, стимулирующие большой расход энергии, а лишь негативно влияют на сердце и приводят к ожирению.

Осторожно: офис!

Компьютеры входят в рабочий обиход практически всех профессий. Мы живем в мире бесконечных мониторов, и такое тесное взаимодействие с ними не могло остаться без последствий. Появился целый ряд

Смех - це одна з реакцій людини на щонебудь смішне, що проявляється в мимовільних рухах м'язів обличчя і деяких частин тіла, а також у відтворенні особливих, ні з чим не порівнянних звуків і зміни дихання. Смех здорової людини найчастіше є ознакою гарного настрою та доброї фізичної форми. Напевно, кожен з нас помічав, що після сміху поліпшується стан, піднімається настрій, настає заспокоєння і знімається нервова напруга. Незважаючи на ці загальновідомі факти, деякі ставляться з недовірою до вираження "сміх продовжує життя людей".

Як показали дослідження, під час сміху м'язи обличчя посилають особливі імпульси в наш мозок, які роблять благотворний вплив на всю нервову систему людини і роботу мозку в цілому. Важливий факт - веселі люди менше страждають від серцево-судинних захворювань, а значить, меншою мірою схильні до інфаркту. Це пояснюється легко - сміх продовжує і зміцнює клітини, які утворюють кровоносні судини і по-

СМІХ - ЦЕ ЗДОРОВ'Я

рожнини серця. Уже в 70-і роки в Америці з'явилася наука про сміх - гелотологія. Ця наука якраз і зайнялася вивченням впливу сміху на здоров'я та життя людей. В чому ж проявляється цей вплив?

- При сміху в нашому організмі відбувається своєрідна "біохімічна реакція". Відбувається зниження гормонів, які викликають стресовий стан, що сприяє збільшенню кількості - ендорфінів, більше відомих під назвою "гормонів щастя". Ці самі "щасливі гормони" покращують наш настрій і допомагають забути образи і неприємності, а також душевний і фізичний біль.

- Смех може навіть знижувати тиск! Це відбувається завдяки зміні в ритмі серцебиття: спо-

Вітаємо

Коріненко Максима, який посів III місце в чемпіонаті області з БОКСУ серед юнаків у ваговій категорії 50 кг

компьютерных заболеваний, получивши название "офисные болезни".

Побочный эффект

Ограничить время работы на ПК следует всем тем, у кого уже есть проблемы со зрением: близорукость (более 1,5 диоптрии), глаукома.

- Компьютерная мышь тоже может "кусаться", правда, ее "укус" выражается мурашками, бегущими по руке, после чего всю руку до локтя пронизывает острая боль, а затем рука немеет.

- Опасная не только компьютерная мышь, но и клавиатура. При длительном сдавливании срединного нерва запястного канала развивается так называемый туннельный синдром.

Если кисть невозможно сжать в кулак и любое подобное усилие вызывает боль, это повод уже не заниматься гимнастикой, а обратиться к врачу. Он назначит лечение (противовоспалительные средства, компрессы, блокады, физиотерапию), а, возможно, и операцию.

В три погибели наедине с экраном

Онемение шеи, боли в спине и плечевом суставе при длительной работе на компьютере наблюдаются примерно у 70% офисных работников.

За восемь часов сидения за компьютером у вас неизбежно появляется стереотип положения, то есть мышцы шеи "настраиваются" на ограниченный объем движений, затекают. Со временем формируется искривление позвоночника, происходит отложение солей, развивается шейный и даже пояснично-крестцовый остеохондроз. Да, любая сидячая работа может способствовать

всему этому, но именно компьютер усугубляет процесс. Как с этим бороться? При появлении дискомфорта в области спины или шеи прервитесь и уделите себе несколько минут. Сидя на стуле со спинкой, выпрямите спину, положите руки на голову так, чтобы большие пальцы лежали на верхних скулах, а остальные - на затылке. Сделав вдох и заведя глаза к потолку, слегка запрокиньте голову назад, но пальцы рук сопротивляются этому движению. Через 5 секунд такой "борьбы" на выдохе, равномерно расслабляя мышцы шеи, отклонитесь на спинку стула.

Тут надо смотреть в оба

Только бережное отношение к зрению поможет сохранить зоркость на долгие годы.

Самая простая зарядка для глаз - вращать ими по часовой стрелке и против, сжимать веки с определенной частотой и силой. Такая зарядка (2-3 раза в день) улучшает питание глаз. Для тренировки зрительного аппарата созданы специальные офтальмоигры для детей и взрослых, во время которых при потере зрительного внимания гаснет экран. Вы можете установить такой офтальмотренажер на свой ПК.

чатку воно чаще, потім рідше.

- Ще один важливий факт, який порадує багатьох жінок - сміх є відмінним доповненням до програми схуднення. Як показують дослідження, за хвилину сміху можна спалити більше калорій, ніж за годинне тренування на тренажері. Адже не секрет, що під час сміху напружується багато м'язів, а найбільше - м'язи живота.

- І нарешті, під час сміху відбувається збільшення антитіл в крові, які підвищують імунітет людини.

Найкраща якість сміху - його незрівнянна здатність об'єднувати людей. Смех згуртовує всіх, незалежно від того, погоджуються вони один з одним чи ні. В різні часи люди сміялися над різноманітними речами. Це не змінювало головного - внутрішньої єдності сміху, яка дає про себе знати і в простих, і в складних його проявах.

**Григорішак Л.,
чениця групи №29**

Більш, ніж меч, і огонь, і стріла, і коса, Небезпечне оружжя - жіноча краса.

Іван Франко

В черговий раз, я рада вітати жіночу половину газети "Молодіжний вісник". Хоч зовсім скоро я стану дипломованим фахівцем з комерційної діяльності, та своєму хобі - перукарській справі, я не зраджую. Сьогодні існує хибна думка, що догляд за собою закінчується лише вдалою зачіскою та відповідним макіяжем. Я хочу запевнити вас, що справа не лише у цьому. І в продовження рубрики "Всі аспекти жіночої краси"- наступна інформація для вас.

Краса і гармонійність рис обличчя багато в чому залежать від форми брів, - впевнені візажисти. Виглядати років на п'ять молодше, скорегувати овал обличчя, зробити ніс більш витонченим, а очі виразнішими - все це не дивовижні можливості пластичної хірургії, а результат правильно підібраної форми брів.

Як повинні виглядати красиві, доглянуті брови? Вони досить довгі, витончені, злегка підняті, мають охайну форму. Правильна форма брів така: найширша частина брів знаходиться біля внутрішнього куточка ока; починаючи від верхньої точки згину, брови стають вузькими, але звуження відбувається не різко, а поступово. Як орієнтир для надання бровам ідеальної форми може служити контур надбрівної дуги, який розташований безпосередньо над очною впадиною, трохи нижче брів. Втім, прагнучи підібрати гарну форму брів, слід орієнтуватися не тільки на надбрівні дуги, а й форму обличчя. Деякі візажисти вважають, що обличчю, якраз і надає визначального значення форма брів. Ось декілька порад...

Для круглого обличчя - зламана, з високим підйомом і коротким кінчиком. Але вам не слід робити злам брови дуже гострим - він буде тільки підкреслювати округлість вашого обличчя.

Якщо у вас видовжена (овальна) форма обличчя, то вам підходять прямі і горизонтальні, можливо, трохи закруглені, віддалені від переносиці, брови. Форму брів з високою дугою вам краще не робити.

Серед форм брів для трикутного обличчя стилісти радять трошки підняті, рівномірно вигнуті форми брів, середньої довжини. Прямі брови не рекомендовано.

Квадратне обличчя - це довгі, високо підняті, дугоподібні брови. Не бажано мати тонкі брови.

Але як підібрати правильну форму брів? Звісно, найпростіше звернутись до професіонала. Але навіть після того як вам підберуть найоптимальнішу форму брів, вам потрібно буде доглядати за ними. Якщо ви будете дотримуватись певних правил, то зможете робити це самостійно.

Виконаємо кілька маніпуляцій, щоб підібрати ідеальну форму брів. Візьміть в руки олівець і з'єднайте ним точку біля крила носа і точку біля внутрішнього кута ока. Точка перетину олівця з бровою - це відмітка, ідеальна для початку брів. Всі волосинки, які знаходяться за цією точкою ближче до перенісся, слід видалити.

Тепер займемося найвищою точкою брів: олівець повинен визначати вертикальну лінію, що проходить через зовнішній кордон райдужної оболонки ока. Там, де олівець перетинається з бровою, відзначте ще одну точку, яка і стане найвищою точкою лінії брови. Аж до цієї точки брова підіймається і її ширина залишається незмінною, а за нею - плавно опускається до скроні і звужується. Всі волосинки, які не потрапляють в окреслений кордон, підлягають видаленню.

Визначаємо точку закінчення брови. Знову приставляємо олівець до крила носа і направляємо його через зовнішній кут ока до брови. Лінія брів не повинна виходити за цю точку, тому всі волосинки, що знаходяться за нею, також необхідно видалити. Відкорегуйте нижню лінію брови так, щоб вона плавно звужувалася до скроні.

Щоб перевірити правильність розташування точок початку і кінця брови, прикладіть олівець до брови посередині: при цьому початок і кінець брови повинні бути рівновіддалені від олівця.

Для ідеальної правильної форми брів також грає роль відстань між бровами, яка повинна бути не більше двох пальців (трохи менше для близько посаджених очей). Якщо ви не можете визначити лінію брів та очей, скористайтеся косметичним олівцем, щоб підмалювати їх контур.

Дорогі дівчата, прийшла чудова пора року - час закохуватись і причаровувати. Хочу побажати успіху у ваших починаннях та маю надію, що ці поради допоможуть вам виглядати ще краще!

Лиса О., учениця групи №33

Бережімо нашу Землю!

Кажуть, що природа - наш дім, а чи завжди ми бережемо її? Що може зробити кожен: чи то дорослий, чи то учень, щоб наше довкілля було чистим і щоб здоровими були всі ми та прийдешні покоління...

Природа... Ми часто повторюємо це слово водночас із таким як "Батьківщина", "Мати". А ось з недавніх пір воно стало символом нашої боротьби за життя, благополуччя всього, що живе на планеті. Адже природа - первинне джерело нашого існування. Усе, чим ми багаті, походить від неї: і краса, і натхнення, і творчість, вона нас годує, дає запас життєвих сил. Тому в ній, як у дзеркалі, відтворюються наші думки і почуття, характер і вчинки.

Піклуємось про рідну землю - і вона квітне: здійснюються ввись зелені ліси, несуть свої чисті води ріки. А коли допускаємо безгосподарність, недбайливість - все це винищується.

Для кожного з нас слово "природа" пов'язане насамперед з пейзажами рідного краю, того куточка землі, де минули дитячі роки, де мамина колискова пісня зливається з шумом дерев за вікном. На все життя ті краєвиди закарбовуються в пам'яті, серці, душі незабутніми спогадами. Для когось це білокорі, стрункі берізки чи трепетні тополі, для інших - барвисто уквітчані килими трав чи смарагдове руно гірської долини.

Усі ми з дитинства любимо природу. Любимо мандрувати лісами, полями, купатися в морі, річці. Милуємося квітами, з насолодою дихаємо цілющим лісовим повітрям. Більшість із нас, напевно, усвідомили цінність природи в житті суспільства і людини, необхідність її збереження. Тут винятково важливе значення має рівень екологічної свідомості, культури й етики контактування з природою кожної людини. Я зірвала квітку - і вона зав'яла. Я піймала метелика - він помер у мене на долоні. І тоді я зрозуміла, що доторкнутись до краси можна лише серцем. Нині перед людством стоїть найголовніше найглобальніше завдання - запобігти екологічній кризі, яка може призвести до глобальних наслідків.

Захарчук Л.М., майстер в/н

День Довкілля

Велике місто, а у великому місті проживає багато людей, більшість з яких, зазвичай, не задумуються про стан навколишнього середовища, та не звертають уваги наскільки забруднені вулиці.

У третю суботу квітня час згадати про чистоту довкілля, адже саме у цей день ми відзначаємо - Український день навколишнього середовища або просто День Довкілля.

Всесвітній День Довкілля був заснований Генеральною Асамблеєю ООН в 1972 році до відкриття Стокгольмської конференції "Людське середовище". Інша резолюція, прийнята Генеральною Асамблеєю в той же день, призвела до утворення ЮНЕП (United Nations Environment Network) - Екологічна програма ООН, яка зараз є основним організатором та ідеологом Дня довкілля.

Цього Дня громадські організації проводять заходи, спрямовані на поліпшення стану навколишнього середовища, очищення водних джерел, озеленення, збереження заповідних об'єктів, поширення екологічних знань.

Тож саме у цей день, у цю суботу ми особливо повинні задуматись про умови нашого навколишнього середовища, адже так неприємно йти по брудній вулиці, де безліч сміття, яке зливається з асфальтом. Та зовсім не хочеться відпочивати на природі, де скрізь сміття...

Не забувайте, що саме від вас залежить те, наскільки будуть чистими наші вулиці. Перед тим, як кинути сміття на асфальт, чи залишити неприбране місце після відпочинку на природі - задумайтесь про глобальність вашого вчинку, адже саме від вас залежить чистота нашого міста, нашого довкілля. Якщо ви НЕ КИНЕТЕ, ПРИБЕРЕТЕ, то наше місто, наша країна, наша планета уже не будуть такими забрудненими.

Пам'ятайте завжди, що Чисті вулиці - це Чисте місто, Чисте місто - це Чиста країна, А якщо країна Чиста, то Чиста і планета, а Чистота нашої планети залежить саме від нас.

Лукашенко М.М., майстер в/н

СВЯТА ВЕСНЯНОГО ЦИКЛУ

Назва місяця пов'язана з періодом розквіту природи, людей, тварин та рослин. У цей час все живе наливається життєдайною силою і починає квітнути. Кожний рік з початку християнства перед Пасхою на Землю сходить Благодатний Вогонь, який освячує усіх, хто вірить в Ісуса Христа. Тому віруючі люди спроможні зберегти не тільки свою життєдайну силу протягом року, але й підтримувати її у тварин та рослин, що знаходяться в їхньому господарстві. Все, що не спроможне продовжувати життя помирає о цій порі, негативно до Благовіщення, а позитивно протягом місяця та навіть під час Великих свят. Народження дітей та тварин від Благовіщення до Пасхи вважається передчасним. Тому люди, які народились о цій порі вважаються нещасливими, а тварини можуть мати вроджені вади. Хоча вони й народились у відповідний час згідно медичним показникам, та для природи, якою керує Бог, це не є доказом їх повноцінного розвитку. Бо зачаття сталось підчас Петрового посту. Сільські трударі цінували життєдайну силу квітня, тому намагались не втратити на другорядні справи бодай хоч один час, тому кожну годину витрачали на упорядкування свого господарства. Існувало навіть прислів'я: "Квітневий день рік годує!"

Для квітня існують такі прикмети:

- ранковий туман віщує ясну погоду;
- на початку квітня грім - на тепле літо;
- якщо закумкали жаби - можна садити кукурдзу;
- березень з водою, квітень - з травою, а травень - з квітами;
- квітень з водою, жовтень - з їдою;
- ранні ластівки - щасливий рік;
- як терен квітнем побіліє - тоді селянин ячмін сїє;
- де ластівка не літає, а в квітні додому прилітає.

1 КВІТНЯ - СВЯТО СМІХУ, ДЕНЬ ОБ-МАНІВ

Відзначають його в багатьох країнах, а початок свята ховається у сутінках старовини. Здавна 1 квітня було святом весни, пробудженням природи. Власне, це було свято початку нового року. В XVI ст., у зв'язку із зміною календарної системи, початок року в країнах Європи було перенесено на перше січня і першоквітнєве свято стало неофіційним. Цього дня вручали жартівливі подарунки, розігрували друзів і знайомих, висловлювали смішні побажання. Як припускають науковці, до нас в Україну та Росію це свято прийшло з Німеччини, імовірно, на початку XVIII ст. Його називали ще брехливим днем або Марією-брехухою - одним із народних прозвищ Марії Єгипетської - святої VI ст., день вшанування якої за старим стилем збігається з 1 квітня. Дарини, Хризанта (1 квітня). Якщо тепла погода, то це - на врожай. До цього дня мають зійти останні сніги, а тому спостерігали: якщо вода стікає шумливо, то повинні бути густі трави, а тихо - кволі. Народна поговорка стверджує: "Як Хризант погідний, то буде рік дорідний".

15 КВІТНЯ - СВІТЛЕ ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСІННЯ, ПАСХА, ВЕЛИКДЕНЬ

Найголовніше християнське свято, яке встановлене в пам'ять Воскресіння розп'ятого на хресті Сина Божого - Ісуса Христа. На подіях його хресної смерті і воскресіння ґрунтується християнське вчення. Святкування Великодня заповіли апостоли. Як розповідає Святе письмо, в день воскресіння рано-вранці, коли ще темно було, стався великий землетрус, і ангел Божий зійшов з неба, і відкотив камінь від входу до гробниці, де лежав мертвий Христос, і сів на камені. Вигляд його був, неначе блискавиця, а шати на ньому були білі, як сніг. І від страху перед ним затремтіла сторожа, що охороняла вхід, і залякла, як мертва.

Після цього чуда прийшли до гробу жінки-мироносиці з наготованими пахощами, щоб намастити тіло Ісуса, та не знайшли його. І коли стояли збентежені, з'явилися два мужі у блис-

кучих одягах і сказали, що Христос воскрес.

За легендами, того дня, як Христос воскрес, сонце з радості не заходило, і день був великим, тому й названий Великдень. Інша назва - Паска (Пасха) походить від давньоєврейського іменника "пейсах" - перехід. Офіційна церковна назва свята - Світле Христове Воскресіння, Пасха. Вітаючи один одного зі святом люди промовляють: "Хри-

стос воскрес!" і чують у відповідь: "Воістину воскрес!"

В ніч на Великдень освячуються паска, крашанки, ковбаси, сир тощо. За повір'ями, уся нечисть найбільше боїться великодніх дзвонів і розбігається в страху далеко по нетрях та прірвах.

В ніч Воскресіння Христового парубоцтво згідно з народною традицією розпалювало вогонь, що мало нагадувати про світло Сонця та про Великдень. У деяких місцевостях ходили на кладовище просити прощення у батька й матері ті, кого проклинали покійні батьки.

7 КВІТНЯ - БЛАГОВІЩЕННЯ

Третє за значенням народно-релігійне свято після Великодня і Різдва Христового. Його встановлено в пам'ять одержання Дівою Марією благої вісті про те, що вона стане Божою Матір'ю. За переказами, коли їй було 12 років, Бог сповістив, що вона народить Сина Божого. А після того, як Марію заручили з 82-річним Йосифом, з'явився до неї архангел Гавриїл і сказав: "Радуйся, благодатна, Господь з тобою".

В Україну свято прийшло з утвердженням християнства. В народі одержало назву третьої зустрічі весни (після Стрітіння і Сорока Мучеників). Вважається, що весна в цей день остаточно поборолла зиму, Бог благословляє землю і відкриває її для сівби, після чого можна копати чи орати землю.

Цього дня випускають на волю пташок, щоб співали, Бога прославляли та просили щастя-удачі тому, хто їх випустив. А інших тварин виганяють на подвір'я, щоб весну чули. Виставляють вулики. Яка погода на Благовіщення, така і на Великдень.

У народі з особливою пошаною ставилися до цього свята, оскільки вважали, що "Бог у цей день благословляє всі рослини", а відтак було за великий гріх братися за будь-яку роботу. Особливо застерігали вагітних жінок, бо як працюватимуть, то неодмінно відріжуть ніжку своїй дитині. Існує повір'я, що навіть птах на Благовіщення не в'є гнізда. За легендою, зозуля тому не має свого кубла й підкидає яйця в інші, що "колись на свято вила гніздо і Бог їй відібрав пам'ять".

Великим гріхом вважалося на Благовіщення позичати вогонь. Цей звичай зафіксований на всій території України.

А ось на Поліссі були переконані: якщо закопати в кінці посіву проскурку (проскурку), то град обійде стороною таке збіжжя...

Але найбільше вірувань, пов'язаних з Благовіщенням, побувало на Закарпатті. Дівчата намагались до сходу сонця розплести волосся, обійти довкіл оселі й тричі замести в хаті долівку; сміття ж разом з вінником відносили до річки і, набравши у відерце води, скроплювали нею те місце, де мали са-

дити капусту, яка потім не слизнула (до речі, на Слобожанщині в цей день намагались обов'язково висадити капустяну розсаду).

Особливі надії з цим святом пов'язували й пасічники. Дехто кидав у мед проскурку і підгодував комах, щоб "зубастими були"; інші до медової сити добавляли червоного перцю і давали бджолам, щоб були здоровими. Найбільш заповізяті ставили на льотки вовчі пащі ("Бджола, котра пролізе через неї, зуміє одгризтися від чужих") або ж розстеляли перед вуликом червону тканину ("Най комахи зляться на напасників").

З Благовіщенням пов'язаний ще один обряд, котрий у народі називали "вдовиним плугом". Цей високогуманний звичай засвідчує високий рівень моральності, шляхетність суспільних взаємин серед простого народу. Саме в цей день сільські громади, зібравшись на свої віча, вирішували, хто і коли буде обробляти ниви вдовам та сиротам.

Адже здавна в Україні існував звичай: першу весняну оранку починали в тих родинах, де не було господаря. Виконували цю нагальну і важливу роботу за допомогою толоки, тобто колективно і без оплати. Вважалося аморальним, якщо хтось із односельців, знехтувавши звичаєм, раніше од вдів починав орати в себе вдома.

О цій порі починають цвісти перші весняні квіти: проліски, первоцвіт, ряст, сон-трава. За народними прикметами, хто знайде в цей день ряст, то повинен його зірвати, кинути під ноги й промовляти: "Топчу, топчу ряст, дай Боже, дїждати і на той рік топтати!" Звідси й вислови: "Топтати ряст" - значить жити, "не топтати" - значить померти. "Мабуть, йому вже рясту не топтати", - кажуть про кволого, хворого чоловіка, що має скоро померти. Те ж саме кажуть і про сон-траву. "Дай, Боже, дїждати, сон-траву топтати!" Раніше виходили цілим селом або вулицею топтати ряст, при чому і малі і старі.

Якщо на Благовіщення, йдучи по воду, дівчина знайде квітку первоцвіту, то це знак, що цього літа вона вийде заміж. "Первоцвіт - вісник дівочого весілля".

На Поділлі вважають, що пролісок - символ надії, щастя, молоді краси. Хто знайде пролісок на Благовіщення й зірве його, повинен покласти за пазуху. На Великдень, як заспівають "Христос Воскрес!" потрібно виныти із пазухи й покласти під іконами на щастя. На Харківщині вважали, що хто хоче бути красивим, повинен на Благовіщення рано-вранці налити в миску холодної води, покласти пролісок і вмитися. Прислів'я, пов'язані з цим святом, стверджують:

Якщо ввечері зоряно, то вродять коноплі.

Яка погода на Благовіщення, така і на Великий день.

До Благовіщення кам'яна весна.

Якщо на Благовіщення лежить сніг - літо неврожайне.

Благовіщення без ластівок - холодна весна.

На Благовіщення всяка гадь вилазить з гнізда.

На Благовіщення зими не лай, а саней не ховай.

На Благовіщення чорногуз прилітає і ведмідь встає.

На Благовіщення птиця гнізда не в'є.

Як на Благовіщення півень на порозі нап'ється, то на Юрія (6.V) віл напасеться.

**Підготувала майстер в/н
Ластівка І. В.**

У березні свій День народження святкують:

Черниш Тамара Миколаївна;
Омелянська Ольга Василівна;
Козачок Алла Василівна;
Примчук Оксана Іванівна;
Грибик Тетяна Андріївна;
Корженко Світлана Гаврилівна;
Грабенко Олексій Анатолійович;
Миронюк Богдан Володимирович;
Бура Олександр Миколайович;
Воронюк Олексій Миколайович;
Зелінська Ганна Василівна;
Драчук Наталія Валентинівна;
Жук Олег Анатолійович;
Дорошенко Лізавета Іванівна;
Колодкіна Ірина Олександрівна;
Лисюк Валентина Петрівна.

У квітні свій День народження святкують:

Грушко Тетяна Павлівна;
Кандибальський Андрій Васильович;
Кобиланська Тетяна Павлівна;
Колесник Наталія Анатоліївна;
Межинський Сергій Дмитрович;
Мазур Раїса Анатоліївна;
Моргун Роман Володимирович;
Олексієнко Тетяна Леонідівна;
Петелько Володимир Васильович;
Стець Ірина Іванівна;
Ткачук Ганна Едуардівна;
Фурман Дмитро Юрійович;
Якимчук Наталія Ансертіївна;
Радзецький Василь Степанович.

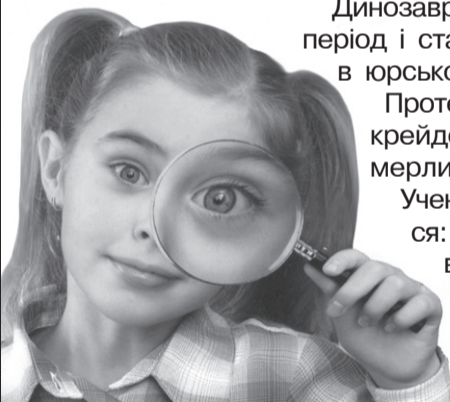
Вітаємо із Днем народження!

**Бажаємо здоров'я міцного,
Щастя без краю,
Усього найкращого щиро бажаєм.
Щоб серце ваше зігрівало тепло,
Щоб завжди в душі панувало добро,
Краси і наснаги, здоров'я без ліку,
І довгого-довгого щедрого віку.**

Цікаво знати!

ЧОМУ ВИМЕРЛИ ДИНОЗАВРИ?

Динозаври з'явилися на землі в триасовий період і стали найпоширенішими тваринами в юрському періоді.

Проте 65 мільйонів років тому в кінці крейдового періоду, динозаври вимерли.

Учені навіть зараз сперечаються: чому це сталося? Багато вчених вважають, що Земля зіткнулася з великим астероїдом, і через це у повітря піднялася гігантська хмара пилу, яка не пропускала сонячних променів. На землі загинули всі рослини - і динозаври померли з голоду.

Анекдоти

Жінка - найнебезпечніший з відомих мені наркотиків. Деякі екземпляри викликають звикання вже ДО першого вживання.

Дружина в сльозах говорить чоловіку:
- Я два тижні повторювала тобі, що мені нічого не треба дарувати на день народження, а ти все одно про нього забув!

Чисто прибрана квартира - ознака несправного комп'ютера.

Людина не може вважатися повноцінним громадянином нашої держави, якщо вона хоч би раз в житті не лизала батарею «Крона» і замерзлу гойдалку.

Одна подруга іншій:

- Уявляєш, вчора, сиджу удома зі СВОЇМ, раптом дзвінок, відкриваю двері... МІЙ прийшов...

Життя прекрасне! Якщо не згадувати минуле і не думати про майбутнє.

- Тату, скільки мені знадобиться грошей, для того, щоб одружитися?
- Не знаю, синку. Я до цих пір розглючуюся.

Якщо стаєш схожий на фотографію в паспорті, це означає, що тобі пора у відпустку.

- О, Вітю, привіт. Як твої справи?
- Так, нормально, ось на роботу влаштувався.
- Зарплату гарну одержуєш?
- Ну, на хліб вистачає.
- Що, півтори гривні?

1. Приток Дуная.
2. Штат в США, в котро- ром знаходиться центр ігрового бізнеса Лас Вегас.
3. Город в Коми.
4. Столиця Екваторіальної Гвінеї.
5. Государство в Африке.
6. Государство в Океаниі.
7. В средневековье, столиця Бухарского ханства.
8. Столиця українских шахтеров.
9. Княжество в южной Европе.
10. Государство в Европе.
11. Столиця Лесото.
12. Італьянский путешественник, воздухоплаватель.

КРУГЛОВОРОД

13. Крепкий алкоголь- ный напиток из выдержанного виноградного спирта.
14. Город проведения Зимней Олимпиады-98.
15. Один из древнейших городов Греции.
16. Столиця государства в Америке.
17. Столиця Зимбабве.
18. Столиця Албании.
19. Город в США, где построили первое в мире "чертово колесо".
20. Столиця Коморских островов.

АБІТУРІЄНТ 2012

Наша мета – налагодження зв'язків між учнями училища і школярами міста Вінниці та області, інформування населення про навчальний заклад, про відпочинок та дозвілля учнів нашого училища. Редакційний колектив робить все для того, щоб сприяти становленню громадської позиції молоді, розвиваючи творчі здібності кожного. Афанасій Фет написав: «Учись у них – у дуба, у берези...». Так, людям сьогодні, як і тисячі років тому, є чому повчитися у природи. У природі виживає найсильніший. У нашому житті досягає успіху той, хто постійно самовдосконалюється та невпин-

но йде до своєї мети. У природі кожна тварина турбується про своє виживання. Наші сучасники роблять все, аби жити добре, жити гідно, так, щоб діти пишалися своїми батьками. Майже всі розуміють, що жити, цінуючи те, що маєш, та прагнути досягти більшого – це і є проста життєва мудрість, продиктована самою природою людини.

Тож вам, шановні учні, школярі, бажаємо понад усе цінувати свої таланти, шукати можливості для їх реалізації та використовувати ці шанси на всі 100 %. Зробіть правильний вибір. Будьте мудрими. Хай Вам щастить!

*Від редактора
"Молодіжного вісника"*

Лауреати виставки «Сучасна освіта в Україні»

2002 рік – бронзова медаль у номінації «Інноваційні технології у навчанні».

2003 рік – бронзова медаль у номінації «Комп'ютеризація та інформатизація навчального процесу».

2005 рік – бронзова медаль у номінації «Упровадження профільного навчання в загальноосвітній школі».

2006 рік – срібна медаль у номінації «Комп'ютеризація та інформатизація навчання у загальноосвітній школі та профтехучилищі».

2007 рік – ДПТНЗ «ВМВПУ» увійшло до 100 найкращих ПТНЗ України.

2009 рік – срібна медаль у конкурсі інноваційних розробок.

2010 рік – золота медаль у конкурсі іноваційних розробок.

2011 рік – золота медаль у конкурсі інноваційних розробок; Почесне звання "Лауреат конкурсу" та золота медаль у номінації "Інновації у співпраці підприємств з навчальними закладами" виставки "Інноватика в освіті України".

2012 – «Сучасні заклади Освіти -2012 Золота медаль в номінації «Співпраця навчальних закладів з роботодавцями»

НА БАЗІ 9 КЛАСІВ

Термін навчання - 2 роки 10 місяців

Юнаки та дівчата

1. "Кухар. Кондитер".
2. "Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів".
3. "Оператор комп'ютерного набору. Обліковець".

4. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки".

Юнаки

5. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин".

6. "Кабельник-спаювальник. Електромонтер лінійних споруд електрозв'язку та проводового мовлення".

7. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин. Кабельник-спаювальник".

8. "Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування".

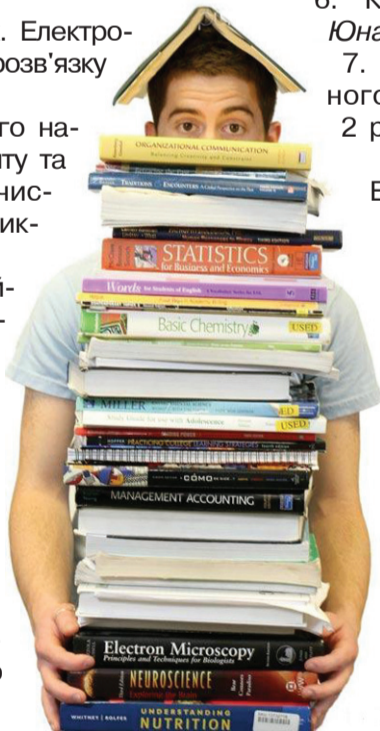
Дівчата

10. "Оператор телекомунікаційних послуг".

11. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор поштового зв'язку".

12. "Секретар. Оператор комп'ютерного набору".

13. "Оператор електрозв'язку. Оператор поштового зв'язку".

НА БАЗІ 11 КЛАСІВ

Термін навчання - 10 місяців

Дівчата

1. "Секретар. "Оператор комп'ютерного набору".

2. "Оператор телекомунікаційних послуг". (Термін навчання - 2 роки)

Юнаки та дівчата

3. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки".

4. "Оператор комп'ютерного набору. Обліковець". (Термін навчання -1,5 роки)

5. "Агент з постачання".

6. "Кухар. Кондитер".

Юнаки

7. "Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування". (Термін навчання - 2 роки)

8. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин. Кабельник-спаювальник". (Термін навчання - 2 роки)

9. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин". (Термін навчання - 1,5 роки)

НА ІІІ СТУПІНЬ НАВЧАННЯ

Спеціальність "Комерційна діяльність" на базі робітничої професії «Агент з постачання», з отриманням диплома молодшого спеціаліста

Юнаки та дівчата

Термін навчання - 1 рік 5 місяців

**ПІД ЧАС НАВЧАННЯ
УЧНІ ОТРИМУЮТЬ
СТИПЕНДІЮ**

Свідоцтво про реєстрацію Серія ВЦ № 696-54-Р Редакція: (0432) 27-45-64

Назва видання: Молодіжний Вісник Відділ розповсюдження: (0432) 27-45-64 Тираж: 1000 шт. Рекомендована ціна: договірна Видавець та засновник: "ВМВПУ"

Редакційна колегія "ВМВПУ" Редактор: Тютюнник М.М. Літ. редактори: Ластівка І.В., Цимбалюк Д.М., Драчук Н.В., члени учнівського самоврядування Комп'ютерна верстка: Олексієнко Г.П. Адреса редакції та видавця: м. Вінниця, вул.Червоноармійська,5

- Статті публікуються в порядку обговорення.
- Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних, інших відомостей.
- Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст. Рукописи не рецензуються і не повертаються.
- Думки авторів публікацій не завжди збігаються з точкою зору редакції

Віддруковано в друкарні ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед", м.Вінниця, вул.Чехова, 12а. Телефон: (0432) 55-63-97 Тираж 1000 прим. З а м о в л е н н я № 12 09 03